ZGOMOT DE FOND

— “Signal To Noise”—

Nominated for British Science Fiction Award for Short Fiction 2006

de Alastair Reynolds

Traducerea: Silviu Genescu

VINERI

Mick Leighton era în subsol cu maşinăriile când sosi poliția să-l ia. Încercase să dea de Joe Liversedge toată dimineața ca să contramandeze o partidă de squash convenită anterior. Era cea mai aglomerată săptămână de dinaintea examenelor, iar Mick ajunsese la concluzia sumbră că avea prea multe lucrări practice de corectat ca să poată găsi vreo justificare pentru pierderea chiar şi a unei singure ore la squash. Necazul era că Joe ori îşi închisese telefonul, ori şi-l lăsase în birou, unde nu putea perturba maşinăriile. Mick îi trimisese un e-mail, dar când şi acesta rămase fără răspuns, decise că nu mai era altceva de făcut decât să se deplaseze până în jumătatea de clădire a lui Joe şi să-l informeze personal. Mick era deja suficient de cunoscut în departamentul lui Joe încât putea să vină şi să plece după cum avea chef.

— Salut, bătrâne! zise Joe aruncând o ocheadă peste umăr, cu un sandvici pe jumătate mâncat într-o mână. Pe ceafă avea un bandaj, chiar sub linia părului. Era aplecat asupra unui pupitru acoperit cu laptopuri, cabluri şi maldăre de foi printate.

— Eşti gata s-o iei pe coajă, da?

— Păi de-asta am venit, zise Mick. Îmi pare rău, dar trebuie să contramandăm. Am prea multe de făcut azi.

— Nasol.

— Ted Evans poate să-mi ia locul. Are propriul lui echipament, îl ştii pe Ted, nu?

— Vag.

Joe îşi lăsă sandviciul jos pentru a pune înapoi capacul markerului. Era un băiat amabil din Yorkshire, care venise la Cardiff pentru masterat şi se decisese să rămână. Era căsătorit cu o arheologă pe nume Rachel, care-şi petrece o mare parte a timpului scormonind prin ruinele romane de sub castelul Cardiff.

— Eşti sigur că n-aş putea să te conving? Ştii, chiar ți-ar face bine puțină mişcare.

— Ştiu, dar nu am timp.

— Cum vrei. În orice caz, cum merg lucrurile? Mick ridică filozofic din umeri.

— E loc pentru mai bine.

— Ai sunat-o pe Andrea, aşa cum ai zis că ai de gând?

— Nu.

— Ar cam trebui, ştii asta.

— Nu-mi reuşesc prea multe la telefon. Oricum, m-am gândit că ar vrea să mai răsufle şi ea.

— Au trecut trei săptămâni de-atunci, bătrâne.

— Ştiu.

— Vrei s-o sune nevastă-mea? S-ar putea să ajute.

— Nu, dar mersi oricum pentru sugestie.

— Sun-o. Spune-i că ți-e dor de ea.

— Am să mă mai gândesc.

— Da, sigur că da. Ştii, ar trebui să mai stai pe aici. Am început treaba de azi-dimineață. Am prins o legătură imediat după ora şapte.

Joe ciocăni în ecranul unuia dintre laptopuri, care afişa, negru pe alb, şiruri după şiruri de numere.

— E şi o chestie bună.

— Zău?

— Vino şi aruncă o privire la maşinărie.

— Nu pot, trebuie să mă întorc la birou.

— O să-ți pară rău mai târziu. Tot aşa cum ai să regreți că ai anulat partida noastră sau faptul că nu o suni pe Andrea. Te ştiu eu, Mick. Eşti unul dintre cei născuți ca să regrete diverse lucruri.

— Bine, atunci cinci minute.

De fapt, lui Mick îi plăcuse întotdeauna să-şi bage nasul prin subsolul lui Joe. Oricât de însemnată ar fi fost munca lui Mick despre începuturile universului, Joe dăduse de aur. În întreaga lume erau sute de cercetători care ar fi fost în stare să omoare pentru un simplu tur ghidat prin laboratorul Liversedge.

În subsol se aflau zece maşinării masive, fiecare la fel de mare ca o turbină cu aburi. Nu te puteai apropia de ele dacă aveai un stimulator cardiac sau orice alt fel de implant, dar Mick ştia asta şi avusese grijă să lase deoparte toate obiectele metalice înainte de a coborî treptele şi de a trece de uşile de siguranță. Fiecare maşinărie conținea o bară de zece tone, confecționată din fier ultrapur, menținută în vid şi suspendată într-un leagăn magnetic. Joe se entuziasma atunci când venea vorba despre rezistența vidului, despre stabilitatea câmpului magnetic al generatoarelor. Cardiff ar fi putut să fie lovit de un cutremur de gradul şase pe scara Richter şi barele n-ar fi recepționat nici cea mai mică vibrație.

Joe îi spunea centru de telefonie.

Maşinăriile erau numite corelatori. În orice moment opt dintre ele erau în funcțiune, în vreme ce alte două erau oprite pentru reparații sau îmbunătățiri. Ceea ce făceau cele opt maşinării funcționale era apelarea la rece[1]: formau numere aleatorii în spațiul dintre realitățile cuantice, aşteptând să răspundă cineva la celălalt capăt.

În fiecare maşinărie, o rază laser bombarda în mod repetat fierul, aducându-l într-o stare de excitare cuantică. Prin monitorizarea armoniilor vibrațiilor din fierul excitat - era ceea ce numea Joe ciripit de răspuns - acelaşi laser putea determina dacă bara realizase fixarea pe un alt plan al realității cuantice - o altă linie de univers[2]. De fapt, bara ar rezona cu

[1] Cold calling - metodă folosită de brokeri pentru a obține tranzacții prin lansarea de apeluri telefonice nesolicitate potențialilor clienți (n. tr.).

[2] În fizica relativistă, este traseul unei particule în spațiu-timp (n. tr.).

analoaga ei dintr-o altă versiune a aceluiaşi subsol, într-o altă versiune a Cardiffului.

Odată ce sincronizarea era stabilită - odată ce maşinăria care apela aleatoriu primea un răspuns - cele două linii ale universului, rămase până atunci imperceptibile, erau conectate printr-un tunel informațional. Dacă laserul lovea bara cu impulsuri de energie joasă - destul cât să exercite o influență, însă fără a putea perturba sincronizarea -, atunci corespondenta din celălalt laborator a barei va înregistra şi ea aceste lovituri. Asta însemna că era posibilă trimiterea de semnale dintr-un laborator în altul, în ambele direcții.

— Ăsta-i băiatul, zise Joe, ciocănind una dintre maşinăriile în funcțiune. Şi sincronizarea pare să fie solidă. Ar trebui să rămână aşa pentru zece sau douăsprezece zile. Cred că asta s-ar putea să ne facă treaba.

Mick se uită din nou la bandajul de pe ceafa lui Joe.

— Ți-ai implantat o legătură neurală, nu-i aşa?

— Direct la centrul medical, imediat ce s-a dat alarma privind sincronizarea. Eram stresat - prima dată şi toate alea. Însă s-a dovedit a fi floare la ureche. Niciun fel de durere. Am fost în picioare în jumătate de oră. Mi-au dat chiar şi un biscuit pentru ceai.

— Oh! Un biscuit pentru ceai. Nici nu se poate mai bine, nu? Deci o să treci azi, înțeleg?

Joe îşi întinse mâna şi-şi dezlipi bandajul, dezvăluind numai un punct însângerat, ca o tăietură la bărbierit.

— Mâine, probabil. Poate duminică. Conexiunea neurală nu-i activată încă şi o să dureze ceva până să mă obişnuiesc. Totuşi, avem destul timp; chiar dacă nu pornim conexiunea până duminică, tot mai îmi rămân cinci-şase zile de lățime de bandă până când ajungem la limita de zgomot de fond.

— Cred că eşti entuziasmat.

— Acum pur şi simplu nu vreau să dau rateu cu nimic. Şi aşa băieții de la Helsinki ne suflă în ceafă. Cred că peste câteva luni ar putea să ne depăşească.

Mick ştia cât de important era pentru Joe acest ultim proiect. Trimiterea de date între realități diferite era un lucru, şi destul de impresionat el însuşi. Însă acum tehnologia scăpase din laboratoare în lumea reală. Existau sute de corelatori în alte laboratoare şi institute din întreaga lume. În cinci ani, evoluase de la un fenomen ciudat, aproape incredibil, la ceva acceptat de lumea modernă.

Însă Joe - a cărui echipă fusese întotdeauna în avangarda tehnologică - nu stătuse cu mâinile încrucişate. Ei fuseseră primii care descoperiseră cum să trimită comunicații vocale şi vizuale peste prăpastia dincolo de care se afla cealaltă realitate, iar în ultimul an reuşiseră să folosească un robot echipat cu cameră de luat vederi - acelaşi tip dotat cu baterii pe care îl folosiseră toți turiştii până când conexiunea nervoasă devenise distracția cea nouă. Joe chiar îl lăsase pe Mick să-l încerce. Cu mâinile pe manipulatoarele robotului prin intermediul unor mănuşi tip force-feeback, iar cu ochii percepând lumea cu ajutorul unor proiecții stereoscopice în casca de realitate virtuală, Mick reuşise să se simtă prezent aproape fizic în celălalt

laborator. Putuse să se deplaseze şi să apuce obiecte de parcă ar fi fost acolo, în realitatea alternativă. Lucrul cel mai ciudat fusese întâlnirea sa cu cealaltă versiune a lui Joe Liversedge, cel care lucra în laboratorul omolog. Ambii Joe păreau la fel de indiferenți la ciudățenia aranjamentului, de parcă lucrul cel mai normal de pe lume ar fi fost colaborarea cu propria ta copie.

Mick fusese foarte impresionat de robot, însă pentru Joe era doar o trambulină pentru ceva şi mai bun.

— Ia gândeşte-te, spusese el. Acum câțiva ani, turiştii au început să treacă de la roboți la conexiunile neurale. Cine-ar mai vrea să conducă o maşinărie greoaie printr-un oraş străin, puturos, când ar putea conduce un corp omenesc, cald? Roboții pot vedea lucruri, se pot deplasa şi pot lua obiecte, dar nu-ți pot oferi mirosurile, gustul mâncărurilor, căldura, contactul cu alți oameni.

— Mda, răspunsese Mick fără prea mare entuziasm. Nu era chiar partizanul legăturii neurale, chiar dacă asta îi plătea Andreei salariul.

— Aşa că vom proceda la fel. Am obținut kitul. Instalarea lui este floare la ureche. Tot ce ne mai trebuie acum este o conexiune solidă.

Iar acum Joe avea ceea ce-şi dorise. Mick aproape că putea vedea în ochii lui articolul de fond din revista *Nature.* Poate că se gândea să facă şi acea călătorie lungă cu trenul, spre Stockholm.

— Sper că va merge cum vrei tu, făcu Mick. Joe ciocăni din nou în corelator.

— Am o presimțire bună cu ăsta.

Chiar atunci unul dintre studenții lui Joe se apropie de ei. Spre surprinderea lui Mick, nu cu Joe voia să discute.

— Doctor Leighton?

— Da, eu sunt.

— Cineva vrea să vă vorbească, domnule. Cred că-i destul de important.

— Cineva care să discute cu mine?

— A spus că ați lăsat un bilet la biroul dumneavoastră.

— Da, zise Mick distrat. Dar am mai spus că nu voi lipsi mult. Nu-i ceva chiar *atât* de important, nu?

Însă persoana care venise să discute cu Mick era o polițistă. Când Mick dădu de ea la capătul scărilor, expresia de pe fața ei îi spuse că nu erau veşti prea bune.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Părea îngrijorată şi era foarte, foarte tânără.

— Putem sta de vorbă undeva, domnule Leighton?

— Folosiți biroul meu, spuse Joe, invitându-l pe amândoi în camera lui, ceva mai departe pe coridor.

Joe îi lăsă singuri, pretextând că vrea să se ducă la automatul de cafea de pe hol.

— Am nişte veşti proaste, spuse polițista, după ce Joe închisese uşa. Cred că ar trebui să luați loc, domnule Leighton.

Mick trase scaunul lui Joe de sub biroul acoperit de hârtii: lucrările studenților, aflate în curs de notare. Mick se aşeză, apoi nu mai ştiu unde să-şi pună mâinile.

— E vorba despre Andrea, nu-i aşa?

— Mă tem că soția dumneavoastră a avut un accident în această dimineață, spuse polițista.

— Ce fel de accident? Ce s-a întâmplat?

— Soția dumneavoastră a fost lovită de o maşină în timp ce traversa strada.

Un gând răzleț şi dojenitor străbătu mintea lui Mick: afurisita de Andrea. Întotdeauna se repezea să traverse strada fără să se uite. Îi spunea de ani de zile că într-o zi o să-i pară rău.

— Cum este? Unde-au dus-o?

— Îmi pare foarte rău, domnule. Polițista ezită.

— Soția dumneavoastră a murit în drum spre spital. Am înțeles că paramedicii au făcut tot ce-au putut, însă…

Mick auzea totul şi nu auzea. Nu putea fi posibil. Se mai întâmpla ca oamenii să fie loviți de maşini, dar nu mai *mureau* din cauza asta, nu în zilele de azi. Maşinile nu mai puteau goni suficient de repede în oraşe ca să mai omoare pe cineva. Să fii doborât şi ucis de o maşină era ceva ce li se întâmpla personajelor din telenovele, nu oamenilor din viața reală. Buimăcit, nu tocmai prezent în încăpere, Mick zise:

— Şi unde-i acum?

De parcă dacă o vizita ar fi dovedit că au greşit cu toții, că nici nu putea fi vorba să fie moartă.

— Au dus-o la Heath, domnule. Acolo-i acum. Vă pot duce eu cu maşina.

— Andrea nu-i moartă, spuse Mick. Nu poate fi. Nu acum.

— Îmi pare foarte rău, zise polițista.

SÂMBĂTĂ

În cele trei săptămâni de când se despărțiseră, Mick dormea într-o cameră liberă din casa fratelui său, în Newport. Fusese plăcut să aibă companie, însă în acest weekend Bill era plecat într-unul dintre acele caraghioase exerciții de team-building, în Snowdonia. Din motive ridicole, fratele lui Mick fusese nevoit să ia cu el şi cheile casei, lăsând-l vineri noaptea fără niciun loc unde să poată dormi. Când Joe îl întrebase unde avea de gând să stea, Mick îi răspunsese că se va duce înapoi la casa lui, cea pe care o părăsise la începutul lunii.

Însă Joe nici nu voia să audă de aşa ceva şi insistă ca, în loc de asta, Mick să doarmă la el. Mick îşi petrecu noaptea străbătând ciclul obişnuit de emoții care însoțeau orice veste proastă, venită pe neaşteptate. Nu avea nimic cu care să compare pierderea soției, însă textura şocului îi era destul

de familiară, deşi totul era mult amplificat faţă de oricare altă experienţă anterioară. Detesta faptul că lumea continua să-şi vadă mai departe de treabă, dovedind o indiferenţă crasă faţă de moartea Andreei. Buletinele de ştiri n-au fost dominate de tragedia sa; se concentrau asupra unor mineri polonezi, blocaţi în subteran. Când, în cele din urmă, reuşi să meargă la culcare, somnul îi fu sfâşiat de vise cum că soţia lui încă trăia şi că totul nu fusese decât o eroare.

Însă ştia că era adevărat. Fusese la spital, îi văzuse trupul. Ştia chiar şi de ce fusese lovită de maşină. Andrea traversase strada spre salonul ei de coafură preferat; îşi făcuse o programare ca să se tundă. Cunoscând-o pe Andrea, bănuia că fusese atât de concentrată asupra salonului încât nu-i mai păsase de ce se petrecea în jurul ei. Nici măcar n-o omorâse maşina, de fapt. Când vehiculul care se deplasa cu viteză mică o doborâse la pământ, Andrea se lovise cu capul de bordură.

Pe la mijlocul dimineţii de sâmbătă, fratele lui Mick se întoarse din Snowdonia. Bill se duse la casa lui Joe şi-l îmbrăţişă pe Mick în tăcere, fără să scoată o vorbă, minute în şir. Apoi, Billy se duse în camera alăturată şi le vorbi cu voce scăzută lui Joe şi Rachel. Vocile lor joase îl făcură pe Mick să se simtă ca un copil într-o casă de adulţi.

— Cred că tu şi cu mine trebuie să plecăm din Cardiff, îi spuse Bill lui Mick, când reveni în sufragerie. Fără doar şi poate.

Mick începu să protesteze.

— Sunt prea multe lucruri de făcut. Mai trebuie să mă duc şi la casa de pompe funebre.

— Asta poate aştepta până la amiază. N-o să te deteste nimeni pentru că nu răspunzi la câteva apeluri. Haide, să mergem până la Gower, să luăm o gură de aer proaspăt. Am închiriat deja o maşină.

— Du-te cu el, interveni Rachel. O să-ţi facă bine.

Mick acceptă, sentimentul său de vinovăţie şi uşurarea intrând în conflict pentru că putuse să dea la o parte gândurile legate de pregătirea funeraliilor. Era bucuros că venise Bill, dar nu-şi putea da seama ce credea fratele său - ori prietenii săi, de fapt - despre doliul său. Îşi pierduse soţia. Ştiau cu toţii asta. Dar mai ştiau că Mick şi Andrea se despărţiseră. Avuseseră probleme aproape întregul an. Era cât se putea de firesc ca prietenii lui să presupună că Mick nu era chiar atât de afectat de moartea Andrei pe cât ar fi fost dacă ar mai fi locuit împreună.

— Ascultă, îi spuse el lui Bill, în timp ce mergeau deja pe drum. Este ceva ce trebuie să-ţi spun.

— Ascult.

— Andrea şi cu mine aveam probleme, dar nu era sfârşitul căsătoriei noastre. Aveam de gând să trecem şi de asta. Intenţionam s-o sun în acest weekend, să vedem dacă ne puteam întâlni.

Bill îl privi cu tristeţe. Mick n-ar fi putut spune dacă asta însemna că pur şi simplu Bill nu-l credea sau că îi era doar milă de el pentru şansa pe care o scăpase printre degete.

Când se întoarseră la Cardiff, pe la începutul serii, după o zi călduţă şi

vijelioasă petrecută la Gower, Joe practic sări pe Mick imediat ce trecură de uşă.

— Trebuie să discut cu tine, zise Joe. Acum.

— Eu trebuie să-i sun pe nişte prieteni ai Andrei, făcu Mick. Nu mai poți aştepta puțin?

— Nu. Nu e posibil. Este vorba despre tine şi Andrea.

Se duseră în bucătărie. Joe îi turnă un pahar de whisky. Rachel şi Bill priveau din celălalt capăt al mesei, fără să spună nimic.

— Am fost pe la laborator, rosti Joe. Ştiu că-i sâmbătă, însă am vrut să mă asigur că sincronizarea rezistă. Ei bine, chiar aşa e. Am putea începe experimentul mâine, dacă am vrea asta. Dar a intervenit ceva şi trebuie să ştii de asta.

Mick sorbi din pahar.

— Continuă.

— L-am contactat pe omologul meu din celălalt laborator.

— Cu celălalt Joe.

— Da, celălalt Joe. Am reglat echipamentul, asigurându-ne că totul funcționează în condiții optime. Şi, bineînțeles, am discutat. Evident, am menționat ce s-a întâmplat.

— Şi?

— Celălalt a fost uluit. Ba chiar şocat. Spunea că, în realitatea lui, Andrea n-a murit.

Joe ridică mâna, semnalându-i lui Mick că ar trebui să-l lase să termine înainte de interveni.

— Ştii cum funcționează. Cele două realități sunt identice până în momentul când sincronizarea îşi face efectul: atât de identice încât nu are niciun sens să fie considerate realități diferite. Diferența se petrece când intră în scenă sincronizarea. Era activă când ai venit să-mi spui de partida de squash. Şi celălalt eu al meu a fost vizitat de tine. Diferența a fost că n-a venit nicio polițistă în laboratorul lui. În cele din urmă, te-ai întors la birou pentru a continua să corectezi lucrări.

— Dar Andrea deja murise.

— Nu şi în acea realitate. Celălalt eu al meu te-a sunat. Stăteai la Holiday Inn. Nu ştiai nimic despre vreun accident suferit de Andrea. Aşadar, cealaltă soție a mea…

Joe îşi îngădui un zâmbet scurt.

— Cealaltă versiune a lui Rachel a sunat-o pe Andrea şi au discutat. Aşa a aflat că Andrea a fost lovită de o maşină, însă de-abia dacă s-a ales cu o vânătaie. Nici măcar n-au chemat ambulanța.

Mick absorbi ceea ce avea de spus prietenul său, apoi zise:

— Nu pot accepta aşa ceva, Joe. Nu vreau să ştiu asta. Nu mă va ajuta cu nimic.

— Ba eu cred că da. Ne pregăteam să derulăm un experiment cu o legătură neurală imediat ce ajungeam la o sincronizare stabilă, una despre care să fim siguri că va ține un milion de secunde. Asta-i. Singura diferență

este că nu eu trebuie să trec acolo.

— Nu înțeleg.

— Te pot transfera pe tine, Mick. Îți putem aranja legătura neurală mâine-dimineață. Lăsăm o zi pentru acomodat şi exersat odată ce ai ajuns în cealaltă realitate… ei bine, ai putea merge în lumea Andreei luni pe la amiază, cel târziu marți dimineața.

— Dar tu eşti cel care ar trebui să facă trecerea, zise Mick. Ți-ai pus deja inserția neurală.

— Avem încă una de rezervă, spuse Joe. Mintea lui Mick analiza implicațiile.

— Atunci aş controla trupul celeilalte versiuni a ta, nu?

— Nu. Asta nu va funcționa, din nefericire. A trebuit să operăm nişte modificări în legăturile neurale pentru a le putea face să funcționeze corect prin corelatori, cu rata de transfer limitată a semnalului. Am fost nevoiți să renunțăm la câteva canale care controlau reprezentarea proprioceptivă. Vor funcționa corespunzător numai dacă trupul de la celălalt capăt al conexiunii este identic cu cel din această parte.

— Atunci nu va merge. Nu eşti nici pe departe eu.

— Uiți de omologul *tău* din cealaltă parte, făcu Joe. Privi dincolo de Mick, la Bill şi Rachel, ridicând o sprânceană.

— Ar merge cam aşa: vii în laborator şi-ți punem legătura, exact la fel cum am făcut eu ieri-dimineață. În acelaşi timp, omologul tău din lumea Andrei intră pe versiunea *lui,* a laboratorului, şi primeşte legătura neurală proprie.

Mick se zgribuli. Se obişnuise să se gândească la cealaltă versiune a lui Joe; chiar începuse să accepte că, undeva, exista o versiune încă în viață a Andreei care-şi vedea de treburi. Dar imediat ce Joe îl aduse în discuție pe celălalt Mick, începu să se simtă de parcă i se învârtea capul.

— Dar oare n-a trebui ca şi el - celălalt eu - să fie de acord cu asta?

— Deja a acceptat, spuse Joe cu un aer solemn. Am intrat în legătură cu el. Celălalt Joe l-a chemat în laborator. Am avut o mică discuție printr-o legătură video. Nu s-a prea înghesuit el la început - ştii şi tu ce părere aveți voi despre legăturile neurale. Iar el n-a pierdut-o pe Andrea *lui.* Însă i-am explicat ce importanță are afacerea asta. Asta-i singura ta şansă s-o vezi pe Andrea din nou. Odată ce această fereastră se închide apropo, e vorba despre nu mai mult de unsprezece-douăsprezece zile de la inițierea sincronizării - nu vom mai avea niciodată contact cu vreo altă realitate în care ea trăieşte.

Mick clipi şi-şi puse mâinile pe masă. Se simțea amețit de implicații, ca şi cum bucătăria se învârtea cu el.

— Eşti sigur de asta? Nu vei mai deschide niciodată o fereastră înspre lumea Andreei?

— Statistic vorbind, am fost incredibil de norocoşi să avem această şansă. În momentul închiderii ferestrei, realitatea Andreei va fi atât de diferită de a noastră încât nu va mai exista niciun fel de posibilitate să mai prindem încă o sincronizare.

— Bine, rosti Mick, gata să-l creadă pe Joe pe cuvânt. Dar chiar dacă sunt de acord cu asta - chiar dacă şi celălalt acceptă ce-i cu Andrea? Noi doi nu ne vizitam.

— Dar voiai s-o mai vezi, rosti Bill încet.

Mick se frecă la ochi cu palmele şi oftă zgomotos.

— Poate.

— Am vorbit cu Andrea, zise Rachel. Vreau să spun, Joe vorbea cu el însuşi, iar celălalt vorbea cu cealaltă Rachel. Ea a luat legătura cu Andrea.

Mick de-abia dacă mai îndrăzni să spună ceva.

— Şi?

— Ea spune că este în ordine. Înțelege cât de oribil trebuie să te simți. Zice că, dacă vrei să treci la ei, se va întâlni cu tine. Puteți petrece ceva timp împreună. O şansă de a ajunge la un fel de…

— Încheiere, şopti Mick

— Te va ajuta, făcu Joe. Trebuie să te ajute.

DUMINICĂ

În mod normal, centrul medical era închis în weekenduri, dar Joe trase nişte sfori pentru ca o parte din personal să vină acolo duminică-dimineața. Mick trebui să aştepte acolo o vreme în timp ce i se făceau testele fiziologice şi se pregătea echipamentul chirurgical. Pentru turişti era mult mai uşor şi mai repede, pentru că ei nu trebuiau să folosească unitățile neurale modificate puse la punct de echipa lui Joe.

Pe la începutul amiezii, deciseră că Mick era pregătit pentru implantare. Îi indicară să se întindă pe o canapea, cu capul fixat într-un sistem de prindere din plastic, cu o gaură la ceafă. Îi făcură o anestezie locală, uşoară. Nişte cleme cauciucate bâzâiră, fixându-i capul cu o precizie micrometrică. Urmă o vagă senzație de apăsare pe pielea cefei, apoi avu o senzație ciudată, nu chiar plăcută, de împunsături în tot corpul. Însă aceasta încetă aproape imediat după ce o simți. Clemele se retraseră de lângă capul său, bâzâind iar. Canapeaua basculă înainte şi putu să coboare şi să stea în picioare.

Mick îşi atinse partea din spate a gâtului şi-şi retrase degetul purtând o mică dâră de sânge.

— Asta-i tot?

— Ți-am spus eu că nu-i cine ştie ce, zise Joe, punând jos o revistă de motociclism. Nu-mi dau seama de ce erai atât de îngrijorat.

— Problema mea nu era cu operația de conectare neurală. N-am nicio problemă cu tehnologia. Este vorba despre întregul sistem, felul în care încurajează exploatarea săracilor.

— Nu mai spune! izbucni Joe. Afurisiți de cititori ai ziarului The Guardian. În primul rând, tipii ca voi au forțat interzicerea călătoriilor cu avionul. Următorul pas va fi să ne spuneți că nu mai putem nici să *ne*

plimbăm undeva.

Asistenta medicală tamponă rana lui Mick şi-i puse un bandaj, apoi îl conduse într-o cameră alăturată şi-l rugă să aştepte din nou. Urmară şi alte teste. Pe măsură ce sistemul interoga legătura neurală nou-integrată, simţea furnicături electrice uşoare şi, ciudat, avea o senzaţie temporară de dislocare. Nimic din ce relata el nu dădu personalului medical vreun motiv de îngrijorare.

După ce Mick fu externat din centrul medical, Joe îl duse direct la laborator. Într-o anexă ecranată electromagnetic se găsea canapeaua pe care Joe intenţiona s-o folosească pentru experiment. Era o versiune modificată a ceea ce foloseau turiştii pentru legături neurale de lungă durată, cu facilităţi pentru administrarea substanţelor nutritive şi colectarea deşeurilor corporale. Nimănui nu-i plăcea să se gândească prea mult la aceste detalii, dar nu exista o altă cale dacă voiai să rămâi în conexiune neurală pentru mai mult decât câteva ore. Amatorii de jocuri video se confruntau cu asemenea proceduri stânjenitoare de decenii întregi.

Odată ce Mick fu instalat, Joe îi puse la ochi o pereche de ochelari de imersie, special proiectaţi, după ce-i aplicase un unguent pe piele, pentru a-l feri de rănile cauzate de presiune. Ochelarii îl strângeau foarte tare, blocându-i privelişte asupra laboratorului. Tot ceea ce putea vedea era doar un gol verzui-cenuşiu, cu nişte cifre roşiatice, lipsite de orice noimă, în partea dreaptă a câmpului său vizual.

— E confortabil? întrebă Joe.

— Încă nu pot să văd nimic.

— Vei vedea.

Joe se întoarse în sala principală de la subsol, pentru a verifica încă o dată corelarea. Părea că stătuse multă vreme acolo. Când îl auzi pe Joe revenind, Mick aproape că se aşteptă la nişte veşti proaste: că legătura se întrerupsese, ori că se stricase o piesă importantă din echipament. În sinea lui, nu i-ar fi părut prea rău dacă s-ar fi întâmplat aşa. În starea de şoc din primele ore de după moartea Andreei, ar fi dat orice numai s-o poată vedea din nou. Însă acum, că i se ivise posibilitatea, se arăta foarte ezitant. Ştia că, odată cu trecerea timpului, s-ar fi obişnuit cu moartea Andreei. Nu era vorba despre nepăsare aici, ci despre realism. Cunoştea destui oameni care-şi pierduseră partenerii şi, deşi se prea poate să fi trecut prin perioade sumbre imediat după aceea, acum aproape toţi păreau împăcaţi şi relativ mulţumiţi. Asta nu însemna că încetaseră să mai simtă ceva pentru cei dragi care muriseră, ci că găsiseră cumva o cale să meargă mai departe. Nu exista niciun motiv să presupună că n-ar putea şi el să se refacă emoţional.

Întrebarea era alta: vizitând-o pe Andrea ar grăbi sau ar complica procesul? Poate că ar trebui doar să discute printr-o legătură video sau poate numai la telefon. Dar nu se descurcase niciodată prea bine la comunicarea prin intermediul niciunuia dintre dispozitive.

Ştia că trebuia să fie faţă în faţă, asta sau nimic.

— E vreo problemă? îl întrebă el pe Joe cu un aer cât se putea de nevinovat.

— Nu, totu-i în ordine. Am aşteptat doar să văd dacă cealaltă versiune

a ta este pregătită.

— Şi este?

— Gata de start. Cineva de la centrul medical tocmai l-a pus sub anestezie. Putem face schimbul oricând eşti tu gata.

— Unde-i?

— Aici, zise Joe. Vreau să spun, în camera similară acesteia. Stă întins pe aceeaşi canapea. Este mai uşor aşa; e mai mic şocul când faci trecerea.

— E deja inconştient?

— În comă deplină. La fel ca oricare cărăuş conectat neural. Cu excepția faptului, se gândi Mick, că omologul său nu plănuise să intre în comă indusă pe cale chimică în vreme ce trupul îi era preluat de un turist de departe. Acesta era lucrul pe care Mick îl dezaproba mai mult decât orice. Cărăuşii o făceau pentru bani, iar ei erau întotdeauna cei mai săraci oameni din orice zonă turistică fierbinte, fie că era vreun oraş european bogat ori vreo hazna „autentică" din Lumea a Treia. Nimeni n-ar fi putut aspira vreodată să devină cărăuş. Făceai asta atunci când orice altă opțiune dispăruse. În unele cazuri, nu numai că luase locul prostituției, ci devenise o altă formă de prostituție în toată regula.

Dar de ajuns cu astea. Erau cu toții adulți responsabili aici. Nimeni - cu atât mai puțin cealaltă versiune a sa - nu era exploatat. Celălalt Mick era doar amabil. Nu, *mai* amabil, presupuse Mick, decât ar fi putut fi *el* dacă rolurile ar fi fost inversate, dar nu se putea opri să nu simtă un soi de gratitudine perversă. Cât despre Andrea... ei bine, ea fusese întotdeauna amabilă. Nimeni nu avusese niciodată de spus vreo vorbă rea despre Andrea. Amabilă şi atentă până la cer.

Aşa că oare ce mai aştepta?

— Poți face trecerea, zise Mick.

Simți mai puțin decât se aşteptase. Nu era mai rău decât o tresărire musculară involuntară, ca acelea de care mai avea ocazional parte la culcare, chiar înainte să adoarmă.

Însă, deodată, se pomeni într-un alt trup.

— Salutare! zise Joe. Cum te simți, bătrâne?

Diferența era că acum îi vorbea celălalt Joe: acel Joe care aparținea lumii în care Andrea nu murise. Joe cel original se afla de partea cealaltă a prăpastiei dintre realități.

— Mă simt...

Dar când Mick încercă să vorbească, sunetul ieşi îngrozitor de bolborosit.

— Ai răbdare, spuse Joe. Toată lumea are probleme de vorbire la început. Asta trece repede.

— Nu văd. Nu văd.

— Asta se întâmplă pentru că nu ți-am comutat ochelarii. Stai o clipă.

Vidul verzui-cenuşiu dispăru, pentru a fi înlocuit cu o privelişte din interiorul laboratorului. Calitatea imaginii era excelentă. Încăperea arăta la

fel, în linii mari, însă pe măsură ce Mick examina interiorul - trimițând semnale nervoase către muşchi, prin legătura neurală, pentru a mişca trupul celuilalt Mick -, remarcă unele mici detalii care-i spuseră că aceasta nu era lumea lui. Joe purta o cămaşă cu alte carouri, tenişi murdari în locul perechii de Converse. În versiunea sa din acest laborator, Joe uitase să întoarcă foaia calendarului pentru luna în curs.

Mick încercă din nou să vorbească. De data asta, cuvintele-i ieşiră mai uşor.

— Chiar sunt aici, nu-i aşa?

— Cum e să te simți că scrii istoria?

— Mă simt… al naibii de ciudat, de fapt. Şi nu scriu istoria. Când ai să-ți relatezi experimentul, nu voi fi eu cel care a făcut prima călătorie, ci tu, aşa cum şi trebuie. Aceasta-i doar o repetiție. Pe mine mă poți menționa în vreo notă de subsol, dacă e nevoie.

Joe nu părea convins.

— Cum vrei tu, dar…

— Mă descurc.

Mick se puse în mişcare pentru a coborî de pe canapea. Această versiune a trupului său nu era imobilizată aşa cum era cealaltă. Însă, când încercă să se mişte, nu se întâmplă nimic. Pentru o clipă, avu o senzație copleşitoare de paralizie. Probabil că scosese un țipăt de groază.

— Încet, zise Joe punându-şi mâna pe umărul lui. Numai câte-un pas odată. Conexiunea încă mai are nevoie de timp de acomodare. Vor trece câteva ore până când vei dobândi fluiditate totală în mişcări, aşa că nu încerca să alergi înainte să poți merge. Şi mă tem că va trebui să te ținem în laborator pentru mai mult timp decât ți-ar plăcea ție. Pe cât de banală e conexiunea neurală, aceasta *nu-i* o simplă legătură neurală.

Scurtăturile pe care a trebuit să le folosim pentru a obține informațiile prin corelator înseamnă că ne-am expus unor riscuri medicale mai mari decât în cazul kiturilor-standard pentru turişti. Nu există niciun motiv să-ți faci griji, dar vreau să mă asigur că monitorizăm parametrii îndeaproape. Am să fac nişte teste dimineața şi seara. Îmi pare rău că te bat la cap cu astea, dar vom avea nevoie de cifre pentru lucrarea noastră. Tot ce-ți pot promite este că vei avea suficient timp la dispoziție ca să te întâlneşti cu Andrea. Dacă, bineînțeles, mai vrei asta.

— Da, vreau, spuse Mick. Acum, că sunt aici… nu mă întorc, nu?

Joe aruncă o privire spre ceas.

— Hai să facem nişte exerciții de coordonare. Asta ne va ține ocupați pentru o oră sau două. Apoi va trebui să fim siguri că ai control deplin asupra vezicii. Altfel, totul ar putea ieşi destul de mizerabil. După asta, vom vedea dacă te poți hrăni singur.

— Vreau s-o văd pe Andrea.

— Astăzi nu, zise Joe apăsat. Nu până nu te antrenăm pe-aici.

— Mâine. În mod sigur mâine.

LUNI

Se opri la umbra vechiului adăpost verzui pentru bărci de la marginea lacului. Era o zi fierbinte, se apropia amiaza, iar parcul era deja mai plin de vervă decât fusese de la ultimele zile din vara trecută. Funcționarii de prin birouri stăteau în jurul lacului, profitând din plin de pauza de masă: bărbații îşi slăbiseră nodul cravatelor şi-şi suflecaseră mânecile şi manşetele pantalonilor, femeile îşi dăduseră jos pantofii şi-şi slăbiseră bluzele. Copiii se bălăceau în fântânile ornamentale, în vreme ce frații lor mai mari săreau în sus şi câțiva metri cu ajutorul unor bețe de pogo asistate de servomecanisrne, ultima găselniță cu aspect letal a sezonului. Studenții stăteau culcați în iarba crescută pe pantele blânde, încercând să se bronzeze sau să revadă, cu o săptămână înainte de examen, cursurile neglijate de multă vreme. Mick îi recunoscu pe câțiva dintre ei ca făcând parte din secția lui. Majoritatea purtau ochelari ieftini, de imersiune, cu brațele acoperite aproape până la umeri de mănuşile haptice pentru feedback, strâmte şi roz. Studenții cei mai însuflețiți stăteau pe spate, arătând şi strângând obiecte invizibile suspendate deasupra lor. Părea că încercau să înşface şi ultimele scame de nori de pe cerul de un albastru fără cusur de deasupra Cardiffului.

Mick o văzuse deja pe Andrea stând ceva mai departe, lângă curbura lacului. Acolo conveniseră să se întâlnească şi, ceva caracteristic, Andrea venise exact la timp. Privea gânditoare peste lac, părând să ignore cu totul gălăgia din jur. Purta o bluză albă, o rochie roşie-vişinie până la genunchi, pantof decenți, de birou. Părul îi era mai scurt decât şi-l amintea el, tuns altfel şi abia ajungându-i până la guler. Pentru o clipă - până se întorsese puțin - n-o recunoscuse deloc. Andrea ținea o cafea Starbucks într-o mână şi, din când în când, sorbea din pahar sau se uita la ceas. Mick întârziase deja cinci minute şi ştia că exista riscul ca Andrea să renunțe să-l mai aştepte. Însă la umbra adăpostului pentru bărci, toate certitudinile sale se evaporaseră.

Andrea se întoarse puțin. Îşi consultă ceasul. Sorbi din paharul de cafea, înclinându-l atât de tare încât Mick deduse că se dusese şi ultima picătură. O văzu uitându-se de jur împrejur după un coş de gunoi.

Mick ieşi din umbră. Păşi peste iarbă şi apoi pe ciment, perfect conştient de încetineala mersului său împiedicat. Se mai îmbunătățise de la primele sale eforturi, dar tot se simțea de parcă ar fi încercat să meargă în picioare într-o piscină umplută cu melasă. Joe îl asigurase că toate mişcările lui vor deveni normale pe măsură ce legătura neurală se va calibra, însă era limpede că procesul lua mai mult timp decât se anticipase.

— Andrea, zise el, însă glasu-i suna împleticit, ca de bețiv, mult prea strident chiar şi pentru propriile lui urechi.

Ea se întoarse şi-i întâlni privirea. Ezită o clipă înainte să zâmbească, iar când o făcu nu arăta tocmai cum trebuie, de parcă ar fi fost rugată să mențină zâmbetul prea mult, ca pentru o fotografie.

— Salut, Mick! Începusem să mă gândesc că…

— Este în ordine.

Se chinui să rostească fiecare cuvânt cu grijă, asigurându-se că ieşea corect înainte de a-l începe pe următorul.

— Doar am avut unele ezitări.

— Nu te condamn. Ce senzații ai?

— Puțin ciudate. Va fi mai bine.

— Da. Asta mi-au spus şi mie.

Ea mai sorbi o dată din recipient, cu toate că trebuie să fi fost gol. Stăteau la aproximativ doi metri distanță unul de celălalt, destul de apropiați ca să discute şi să arate ca doi prieteni sau colegi care dăduseră unul de altul pe lângă lac.

— E foarte drăguț din partea ta… începu Mick. Andrea scutură repede din cap.

— Te rog. Este în ordine. Am discutat despre asta. Am fost amândoi de acord că este bine să o facem. Dacă situația ar fi fost inversă, nici tu nu ai fi ezitat.

— Poate că nu.

— Te cunosc, Mick. Poate că mai bine decât te cunoşti tu însuți. Ai fi făcut tot ce-ai fi putut, ba chiar şi mai mult.

— Vreau doar să ştii… că nu privesc toate astea superficial. Faptul că trebuie să mă vezi aşa… toate cele prin care trece *el* în vreme ce eu sunt pe aici.

— Mi-a spus să-ți transmit că sunt modalități mult mai rele de a-ți petrece o săptămână.

Mick încercă să zâmbească. Îşi simți muşchii faciali mişcându-se, însă fără a avea o oglindă la îndemână, nu avea cum să aprecieze rezultatul. Momentul începu să treneze. O minge de fotbal căzu cu un pleoscăit în apa lacului şi începu să plutească în derivă, îndepărtându-se de mal. Auzi un băiețel începând să plângă.

— Părul tău arată altfel, zise Mick.

— Nu-ți place.

— Ba da. Chiar îți stă bine. Te-ai aranjat aşa după ce… oh, aşteaptă. Înțeleg. Te îndreptai spre coafor.

Putea vedea zgârietura de pe fața ei, cea cu care se alesese de la bordură când o lovise maşina. Nu avusese nevoie nici măcar de copci. Într-o săptămână de-abia se va mai vedea ceva.

— Nici măcar nu pot începe să-mi imaginez cum a fost pentru tine, spuse Andrea. Nu-mi pot imagina nici cum te face *asta* să te simți.

— Ajută.

— Nu pari prea convins.

— Vreau să ajute. Şi cred că o va face. Numai acum mă simt de parcă am făcut cea mai mare greşeală din viața mea.

Andrea ridică paharul de cafea.

— Vrei una? Fac cinste.

Andrea era avocat consultant. Lucra pentru o mică firmă de

avocatură, cu sediul într-o clădire modernă de birouri, în apropierea parcului. Lângă sediul firmei exista o cafenea Starbucks.

— Nu mă cunosc pe acolo, nu?

— Numai dacă nu cumva ai mai avut o a doua slujbă la ei. Haide. Nu-mi place s-o spun, dar ai putea să-ți mai exersezi puțin mersul.

— Numai să nu începi să râzi.

— Nici nu-mi trece prin cap. Ține-mă de mână, Mick. O să fie mai uşor aşa.

Înainte să poată da înapoi, Andrea reduse distanța dintre ei şi-i luă mâna într-a ei. Era frumos din partea ei că făcuse asta, se gândi Mick. Se întrebase cum va putea el să inițieze prima atingere, iar Andrea îl scutise de stângăciile care mai mult ca sigur s-ar fi produs. Asta era Andrea până în cel mai mic amănunt, gândindu-se mereu la ceilalți şi încercând să le uşureze viața, indiferent cât de mică ar fi fost diferența. De asta oamenilor le plăcea atât de mult de ea; de asta prietenii ei îi erau loiali cu atâta ardoare.

— Va fi bine, Mick, rosti Andrea cu blândețe. Tot ce s-a petrecut între noi… nu mai contează acum. Ți-am spus vorbe grele, tu mie la fel, dar hai să uităm de toate. Să profităm din plin de timpul rămas.

— Mi-e groază să te pierd.

— Eşti un om bun. Ai mai mulți prieteni decât îți dai seama.

El transpira de căldură atât de intens, încât ochelarii începură să-i alunece de pe nas. Câmpul vizual i se avântă spre pantofi. Îşi ridică mâna liberă într-un gest rigid, ca de salut, şi împinse ochelarii la locul lor. Mâna Andreei se încleştă pe a lui.

— Nu pot să fac asta, zise Mick. Ar trebui să mă întorc.

— Tu ai pornit-o, făcu Andrea pe un ton apăsat, însă fără să fie răutăcioasă. Acum tot tu trebuie s-o termini. Trebuie să treci prin tot, Mick Leighton.

MARȚI

Lucrurile stăteau mult mai bine în dimineața celei de-a doua zile. Când se trezi în laboratorul lui Joe Liversedge, în mişcările sale exista o fluență pe care pur şi simplu n-o avusese cu o seară înainte, când îi spusese la revedere Andreei. Acum se simțea de parcă stăpânea trupul gazdei sale şi nu doar îl plimba de colo-colo, ca pe o marionetă. Încă mai avea nevoie de ochelari pentru a putea vedea ceva, însă legătura neurală transmitea senzațiile mult mai bine acum, aşa că atunci când atingea ceva nu mai simțea nicio urmă din estomparea sau decalajul înregistrate cu o zi înainte. Majoritatea turiştilor erau capabili să obțină o acuratețe rezonabilă în diferențierea tactilă în primele douăzeci şi patru de ore. În decurs de două zile, gradul lor de imersiune proprioceptivă era, în general, suficient de bun încât să permită funcții motorii complexe, cum ar fi mersul cu bicicleta, înotul sau schiatul. Turiştii care foloseau legătura mai des, în special cei care reveneau în acelaşi corp, treceau de perioada de tranziție chiar şi mai

repede. Pentru ei era ca şi cum s-ar fi mutat înapoi într-o casă după o scurtă absenţă.

Echipa lui Joe îi făcu o verificare complet în camera anexă. Nu erau decât proceduri de rutină. Amy Flint, studenta lui Joe din cursul postuniversitar, insistă să adauge informaţii noi în baza de date a testelor tactile pe care o construia pentru studiu. Asta însemna ca Mick să stea aşezat la o masă, fără ochelari, şi să i se ceară să ţină în mână diferite obiecte şi să decidă ce formă aveau şi din ce erau făcute. Se descurcă excelent, eşuând o singură dată să facă distincţia dintre bilele din lemn şi cele din plastic de aceeaşi greutate şi textură. Flint se purta cu o nonşalanţă veselă, fără afectarea şi sensibilitatea pe care le sesizase la prietenii sau colegii lui. Era limpede că ea nu ştia ce se întâmplase; se gândea doar că Joe optase pentru alt subiect de teste în locul lui.

Joe era foarte optimist în privinţa progresului lui Mick. Totul funcţiona bine, de la corpul gazdei şi până la echipament. Lăţimea de bandă era stabilă, de aproape doi megabiţi pe secundă, mai mult decât suficient cât să-i permită lui Mick să folosească un al doilea canal video pentru a putea privi înapoi spre versiunea de dincolo a laboratorului. Celălalt Joe ţinea camera de luat vederi în aşa fel încât Mick să-şi poată vedea propriul său trup, lungit pe canapeaua de imersie de durată. Mick se aşteptase să fie tulburat de privelişte, însă întreaga experienţă se dovedise a fi neaşteptat de banală, ca vizionarea unui film făcut acasă.

Când terminară cu testele, Joe îl duse pe Mick la cantina universităţii unde mâncă un mic dejun lichid, sorbind trei porţii de iaurt cu fructe. În timp ce mânca - un lucru destul complicat, însă era acel gen de activitate care se presupunea că devenea tot mai uşor de făcut, pe măsură ce exersa - privi într-o doară spre televizorul din cantină. Pe ecranul cât peretele se derulau ştirile de dimineaţă, cu sonorul la minimum. În acel moment se vedeau imagini neclare cu minerii polonezi, surprinşi de camerele de supraveghere în timp ce înaintau greoi prin gura de puţ joasă, din beton în drum spre punctele lor de lucru. Surparea se declanşase cu trei zile în urmă. Minerii erau încă blocaţi în subteran în toate liniile de univers care erau în contact cu aceasta, inclusiv a lui Mick.

— Bieţii nenorociţi! zise Joe, ridicându-şi privirile de pe hârtia cu schiţe pe care scrisese diferite observaţii.

— Poate că-i vor salva.

— Da. Poate. Totuşi, eu nu mi-aş prea încerca norocul pe acolo. Imaginile făcură loc unui sumar al scorurilor la fotbal. Din nou, majoritatea meciurilor se terminaseră cu rezultate identice de-a lungul liniilor de univers aflate în contact, cu excepţia a două sau trei - subliniate pe margine, cu texte de analiză clipind sub ele - care se terminaseră altfel, una dintre echipe fiind chiar descalificată.

După aceea, Mick se deplasă de unul singur până la staţia de tramvai şi prinse o garnitură până în centrul oraşului. Deja simţea că atrăgea mai puţină atenţie asupra sa decât cu o zi în urmă. Încă se mişca puţin rigid, putea să-şi dea seama numai privindu-şi imaginea oglindită în sticlă pe când urca în tramvai, dar nu mai era nimic comic sau robotizat în asta. Părea o persoană uşor afectată de artrită sau cineva care exagerase cu exerciţiile în

sala de forță şi acum plătea cu o febră musculară.

Pe măsură ce tramvaiul avansa prin trafic, se gândi la seara precedentă. Întâlnirea cu Andrea şi ziua următoare decurseseră cât de bine putuse spera. La început existase o anumită încordare, însă până să ajungă la Starbucks remarcase o relaxare în comportamentul ei, iar asta-l făcuse să se simtă şi el mai lejer. Discutaseră tot felul de fleacuri, evitând acel subiect principal pe care niciunul dintre ei nu voia să-l abordeze. Andrea îşi luase liber pentru cea mai mare parte a zilei; nu mai trebuia să meargă la biroul de avocatură decât mai târziu, ca să verifice dacă nu se întâmplase ceva în absența sa.

Vorbiră despre ce ar fi putut face cu restul timpului aflat la dispoziția lor.

— Poate am putea merge până în Beacons cu maşina, propuse Mick. Va fi bine sus, pe dealuri, cu o adiere de vânt. Ne plăceau întotdeauna ieşirile în natură.

— A cam trecut ceva vreme de atunci, zise Andrea. Nu-s convinsă că mă mai duc picioarele atât.

— Tu mereu te zoreai să urci pe dealurile acelea.

— Cu accent pe *„zoream”,* din nefericire. Acum respir din greu şi dacă merg în sus pe strada St. Mary cu o plasă de cumpărături în mână.

Mick o privi cu un aer neîncrezător, dar nu putea nega că Andrea avea dreptate. Niciunul dintre ei nu mai era genul de mare amator de ieşiri, aşa cum fuseseră când se cunoscuseră, cu cincisprezece ani în urmă, la clubul universitar de drumeții pe dealuri. Pe atunci, petreceau weekenduri îndelungate explorând dealurile din Brecon Beacons şi Black Mountains sau mergeau cu maşina până în Snowdonia sau Lake District. Avuseseră parte de momente terifiante, când vremea se întorcea împotriva lor sau se pomeneau că nu se aflau pe culmea care trebuia, însă ceea ce-şi amintea Mick mai mult decât orice altceva nu erau frigul şi umezeala, ci sentimentul de uşurare când ajungeau într-un local primitor şi călduros, pe la sfârşitul zilei, amândoi flămânzi şi însetați, încântați de ceea ce realizaseră. Amintiri frumoase, toate. Oare de ce nu continuaseră cu asta, în loc să-şi lase weekendurile să fie dominate de probleme de serviciu?

— Uite, poate că mergem în Beacons peste o zi-două, spuse Andrea. Însă cred că pentru azi ar fi prea mult, nu?

— Probabil că ai dreptate, zise Mick.

După o scurtă discuție, căzură de acord să viziteze castelul, apoi să facă o plimbare cu barca prin golf, ca să vadă mai îndeaproape uriaşele şi impresionantele sisteme hidrotehnice de apărare împotriva apelor mării. Amândouă acțiunile erau lucruri pe care şi le doriseră mereu să le facă împreună, însă pe care le amânaseră de la o săptămână la alta. Castelul gemea de turişti, chiar şi într-o zi de la mijlocul săptămânii. Pentru că mulți dintre ei aveau legături neurale, îi oferiră lui Mick şansa nesperată de a trece neobservat. Nimeni nu-i aruncă o a doua privire în timp ce se împleticea alături de alți hoți de trupuri purtători de ochelari, cu toate că el arăta mult mai bogat şi mai bine hrănit decât cărăuşii obişnuiți. După aceea, se duseră să privească ruinele romane, acolo unde Rachel Liversedge era ocupată să

ţină o prelegere în faţa unui grup de elevi de gimnaziu plictisiţi de prin văi.

Lui Mick îi plăcu plimbarea cu barca mai mult decât vizita la castel. Erau destui turişti conectaţi neural la bordul ambarcaţiunii pentru a nu se simţi total nelalocul său, iar plimbarea în golf oferea o evadare din căldura înăbuşitoare din centrul oraşului. Mick simţise chiar şi briza atingându-i dosul palmelor, dovadă că legătura neurală se stabiliza.

Andrea fu prima care dirijă conversaţia spre motivul prezenţei lui Mick. Tocmai se întorsese de la bar cu două pahare de carton umplute până la buză cu o cafea tulbure şi fu cât pe ce să le verse când ambarcaţiunea se balansă pe neaşteptate. Se aşeză pe bancheta din lemn tare.

— Am uitat să te întreb, cum a fost la laborator azi-dimineaţă? întrebă ea degajată. A mers bine totul?

— Foarte bine, zise Mick. Jose spunea că am mers pe doi mega în dimineaţa asta. Asta-i pe cât de bine puteam spera.

— Chestia asta chiar că trebuie să mi-o explici. Ştiu că are legătură cu cantitatea de date pe care poţi să le trimiţi prin conexiune, însă nu ştiu cum se compară cu ceea ce se foloseşte pentru un turist tipic.

Mick îşi aminti ce-i spusese Joe.

— Nu-i aşa de bun. Turiştii pot folosi câtă lăţime de bandă îşi pot permite, însă corelatorii lui Joe nu trec niciodată de cinci megabiţi pe secundă. La începutul ferestrei de douăsprezece zile, adică. Devine mai rău prin ziua a cincea sau a şasea.

— Doi ajung?

— Cu asta trebuie să se descurce Joe. Mick îşi ridică mâna şi ciocăni în ochelari.

— Potrivit lui Joe, n-ar trebui să ajungă pentru vedere în culori, la rezoluţie normală. Însă în laborator se află multe softuri foarte deştepte care pot avea grijă de asta. Programele fac evaluări constante şi umplu golurile.

— Cum se vede?

— De parcă aş privi lumea printr-o pereche de ochelari de soare. Şi-i scoase de pe nas şi-i împinse spre Andrea.

— Doar că ei facilitează văzul - nu văd cu ochii mei… cu ai lui, de fapt. În majoritatea timpului, funcţionează suficient de bine încât să nu remarc nimic ciudat. Dacă-mi răsucesc capul repede sau dacă trece foarte repede ceva pe lângă mine, atunci ochelarii au probleme cu imaginea în schimbare.

Îşi puse ochelarii înapoi, chiar atunci când un pescăruş ţâşni la numai câţiva metri de ambarcaţiune. Avu pentru un moment senzaţia că pescăruşul se zdrobea în pixeli neclari, de parcă ar fi fost pictat de un cubist, înainte ca ochelarii să limpezească lucrurile şi ca totul să revină la normal.

— Dar cum este cu restul? Auzul, atingerile…

— Nu consumă nici pe departe atâta lăţime de bandă ca şi văzul. După cum zice Joe, informaţiile privind postura nu au nevoie decât de câţiva parametri de bază: unghiurile încheieturilor membrelor, chestii din astea. Auzul este destul de simplu, iar simţul tactil este cel mai uşor dintre toate, se pare.

— Chiar aşa?

— Aşa zice Joe. Ia-mă de mână.

Andrea ezită o clipă, apoi îl apucă pe Mick de mână.

— Acum strânge-o, zise el. Ea-şi mări strânsoarea.

— Simți asta?

— Perfect. Este mult mai uşor decât transferul de sunet. Dacă vrei să-mi spui ceva, semnalul acustic trebuie eşantionat, digitalizat, comprimat şi transmis prin intermediul conexiunii: sute de biți pe secundă. Însă tactilul nu necesită decât un singur parametru. Sistemul va putea să trimită informația tactilă înapoi chiar şi când restul informațiilor ar fi prea dificil de transmis.

— Atunci ăsta-i ultimul lucru care dispare.

— Este simțul cel mai fundamental pe care-l avem. Aşa şi ar trebui să fie.

După câteva momente, Andrea întrebă:

— Cât va dura?

— Patru zile, spuse Mick încet. Poate cinci, dacă avem noroc. Joe zice că până mâine vom putea estima mai bine curba de declin.

— Sunt îngrijorată, Mick. Nu ştiu cum am să fac față despărțirii de tine.

El îşi puse cealaltă palmă peste a ei şi strânse, ca răspuns.

— Mă vei revedea.

— Ştiu. Dar… nu vei fi tu. Va fi celălalt tu.

— Amândoi suntem eu.

— Eu nu aşa simt acum. E ca şi cum aş avea o aventură în timp ce soțul meu e plecat din oraş.

— N-ar trebui. Sunt soțul tău. Amândoi suntem soțul tău.

Apoi nu mai spuseră nimic, stând în tăcere pe când ambarcațiunea sălta pe apă, în drum spre țărm. Dar nu era pentru că vreunul dintre ei ar fi rostit ceva deranjant; pur şi simplu vorbele nu mai erau adecvate. Andrea continuă să-l țină de mână. Mick ar fi vrut ca această dimineață să nu se mai sfârşească: plimbarea cu vaporaşul, briza, cerul impecabil de deasupra golfului. Imediat după asta se mustră pentru că se preocupa de trecerea timpului în loc să profite din plin de ceea ce i se întâmpla acum. Asta fusese întotdeauna problema lui, încă de când era copil. Vacanțele şcolare fuseseră întotdeauna impregnate cu melancolia puținelor zile rămase din ele.

Însă aceasta nu era o vacanță.

După o vreme, observă că unii oameni se adunaseră la prova şi se împingeau în balustradă. Arătau cu toții spre cer. Unii dintre ei îşi scoseseră celularele.

— Se întâmplă ceva, zise Mick.

— Văd şi eu, răspunse Andrea. Îi atinse fața, dintr-o parte, dirijându-i privirea până când ajunse să privească în sus pe cât i-o permitea gâtul.

— Este un avion.

Mick aşteptă până când ochelarii înregistrară prezența micului punct mişcător al aeronavei care lăsa în urma ei o dâră de condens. Simți o undă de antipatie spre oricine mai avea încă privilegiul de a zbura când restului omenirii i se luase acest drept. Zborul fusese un vis frumos cât existase. Nu avea nicio idee ce acțiune politică sau militară susținea avionul, însă era floare la ureche să afle dacă îl interesa. Ştirea urma să apară în toate ziarele de după-amiază.

Avionul nu survola doar această versiune a Cardiffului, dar şi a lui. Acesta fusese lucrul cel mai dificil de acceptat de la moartea Andreei. Lumea îşi vedea mai departe de treabă, netulburată de o simplă tragedie individuală. Andrea murise într-un accident în lumea lui şi supraviețuise fără nicio zgârietură în aceasta, iar direcția luată de avion nu se modificase într-o manieră sesizabilă (în oricare dintre realități).

— Ador să văd avioane, zise Andrea. Îmi amintesc cum erau lucrurile înainte de interdicție. Ție nu?

— De fapt, spuse Mick, pe mine mă cam întristează.

MIERCURI

Mick ştia cât de ocupată fusese Andrea în ultima vreme, aşa că încercă s-o convingă să nu-şi mai ia zile libere de la serviciu. Andrea protestase, spunând că munca ei putea fi preluată de colegi pentru câteva zile. Mick ştia adevărul - că Andrea practic conducea firma de una singură - însă, până la urmă, ajunseră la un compromis: Andrea îşi va lua liber de la serviciu, dar va fi acolo prima, dis-de-dimineață, pentru a putea stinge orice foc mai serios.

Mick conveni să se întâlnească a doua zi cu ea la birou, la ora zece, după seria lui de teste. Încă mai simțea totul la fel cu o zi înainte - de fapt, poate că mişcările sale corporale deveniseră chiar mai fluente. Însă, când Joe termină testele, rezultatele erau ceva de care Mick se temuse în tăcere, ştiind totuşi că nu se putea altfel. Calitatea conexiunii continua să se degradeze. Potrivit lui Joe, acum funcționa cu unu virgulă opt mega pe secundă. Văzuseră destule curbe de degradare ca să fie capabili să extrapoleze până la începutul săptămânii următoare. Legătura va fi înecată în zgomotul de fond duminică, pe la ora ceaiului, cu trei ore în plus sau în minus.

Dacă ar fi început mai repede, se gândi Mick. Însă Joe făcuse tot ce-i stătuse în putere. Astăzi - în pofida mesajului prevestitor de rău primit la laborator - senzația sa de imersiune în lumea paralelă devenise totală. Pe măsură ce oraşul scăldat în lumina soarelui se desfăşura dincolo de geamurile tramvaiului, Mick găsi că-i era aproape imposibil să creadă că nu era fizic prezent în corpul său, ci lungit pe o canapea, în versiunea cealaltă a laboratorului. Peste noapte, receptivitatea sa tactilă se îmbunătățise remarcabil. Când se apuca de bara de susținere din tramvai în timp ce lua curbele în viteză -, simțea răceala aluminiului şi suprafața unsuroasă, acolo unde fusese atinsă de alte mâini.

La firmă, colegii Andreei îl salutară cu un aer firesc, natural, ceea ce-l descumpăni. Se aşteptase la expresii stângace de simpatie, la ocheade timide, aruncate atunci când credeau că nu se uita. În loc de asta, fu aşezat pe un loc în hol şi apoi lăsat să răsfoiască tot felul de broşuri lucioase în timp ce aştepta ca Andrea să-şi facă apariția. Nu-i oferiră nici măcar ceva de băut.

Răsfoi broşurile fără niciun chef. Slujba Andreei fusese întotdeauna un prilej de tensiune în relația lor. Dacă Mick nu aproba legăturile neurale, avea chiar şi mai puțin timp pentru hultanii avocățeşti care se umpluseră de bani de pe urma proceselor pentru daune în urma rănirilor provocate de această tehnologie. Însă acum îi era mai dificil să îşi reia obişnuitul sentiment de superioritate morală. Unor oameni cât se putea de cumsecade li se *întâmplaseră* lucruri neplăcute din cauza neglijenței sau economisirii resurselor. Dacă legăturile neurale urmau să facă parte din realitate, atunci cineva trebuia să se asigure că victimele primeau compensațiile. Se întrebă de ce asta nu-i fusese niciodată clar înainte.

— Sal'tare! făcu Andrea, aplecându-se spre el.

Îi dădu un sărut convențional, fără să-i atingă buzele.

— Iartă-mă, a durat mai mult decât credeam.

— Putem pleca acum? întrebă Mick, punând broşura jos.

— Da. Am terminat aici.

Afară, în timp ce mergeau pe trotuar, în umbra clădirii comerciale înalte, Mick întrebă:

— Colegii tăi n-au habar de asta, nu? Nimeni de la birou nu ştie ce-i cu noi.

— M-am gândit că aşa ar fi cel mai bine, zise Andrea.

— Nu ştiu cum poți că continui să pretinzi că nu e nimic în neregulă.

— Mick, dar chiar că *nu e* nimic în neregulă. Trebuie să percepi totul din punctul meu de vedere. Eu nu mi-am pierdut soțul. Pentru mine nu s-a schimbat nimic. Când vei dispărea de aici - adică atunci când toate astea se vor termina şi am să-l recuperez pe celălalt *tu* -, viața mea se va derula normal. Ştiu că ceea ce ți s-a întâmplat este o tragedie şi, crede-mă, sunt la fel de tulburată ca oricine altcineva.

— Tulburată, rosti Mick încet.

— Da, tulburată. Aş minți dacă aş spune că sunt paralizată de durere. Sunt o ființă umană, Mick. Nu sunt capabilă să simt o durere emoțională foarte intensă la gândul că o versiune de-a mea de cine ştie pe unde a fost călcată de o maşină doar pentru că a alergat să se tundă. Mă face să mă simt ca o vacă proastă. În cel mai rău caz, ajung să mă simt cam ciudat, puțin înfiorată. Dar nu cred că-i ceva peste care să nu pot trece fără probleme.

— Mi-am pierdut soția, spuse Mick.

— Ştiu, şi-mi pare rău. Mai mult decât îți poți imagina. Dar dacă te aştepți ca viața *mea* să se oprească zdrobită în loc…

El i-o tăie imediat.

— Deja mă estompez. Azi-dimineață, rata de transfer era de unu

virgulă opt.

— Ai ştiut mereu că se va întâmpla aşa. Nu-i o surpriză.

— Vei observa diferența la mine cam pe la sfârşitul zilei.

— Încă nu-i sfârşitul zilei, aşa că nu te mai agăța de asta. Bine? Te rog, Mick. Eşti în pericol real de strica totul tu însuți.

— Ştiu, şi încerc să n-o fac, zise el, însă spuneam că lucrurile nu vor sta mai bine ca acum... Cred că astăzi va fi ultima mea şansă, Andrea. Ultima mea şansă de a fi cu tine, adică, ultima şansă de a fi împreună cu tine aşa cum se cuvine.

— Vrei să spui să te culci cu mine? zise Andrea cu vocea scăzută.

— Încă n-am discutat despre asta. Este în ordine. Nu mă aşteptam să se întâmple fără măcar o mică discuție. Însă nu există niciun motiv pentru care...

— Mick, eu... începu Andrea.

— Eşti încă soția mea. Încă te mai iubesc. Ştiu că am noi probleme, dar acum îmi dau seama cât de prosteşti erau toate. Ar fi trebuit să te sun mai repede. Am fost un imbecil. Apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat... asta m-a făcut să-mi dau seama ce om minunat eşti şi că ar fi trebuit să realizez asta de unul singur, însă n-am făcut-o... Am avut nevoie de un accident care să mă zgâlțâie, să mă facă să văd cât de norocos am fost să te întâlnesc. Iar acum am să te pierd din nou şi nu ştiu cum am să suport asta. Dar, cel puțin, acum putem fi din nou împreună... vreau să spun, aşa cum trebuie.

— Mick...

— Ai spuse deja că s-ar putea să te întorci la celălalt Mick. Poate că aşa a trebuit să fie, ca să putem vorbi din nou. Ideea este că, dacă o te împaci cu el, nimic nu ne opreşte să fim împreună acum. Eram un cuplu înainte de accident; putem fi o cuplu şi acum.

— Mick, nu-i acelaşi lucru. Tu ți-ai pierdut soția. Eu nu sunt *ea.* Eu sunt o ciudățenie pentru care nu există niciun cuvânt. Iar tu nu eşti chiar soțul meu. Soțul meu zace într-o comă indusă medical.

— Ştii că nimic din toate astea nu contează cu adevărat.

— Pentru tine.

— Nici pentru tine n-ar trebui să conteze. Iar soțul tău din întâmplare, chiar eu - a fost de acord cu asta. Ştia precis ceea ce urma să se întâmple. La fel şi tu.

— Am crezut că lucrurile ar merge mai bine - mai civilizat dacă am păstra o oarecare distanță.

— Vorbeşti de parcă am fi divorțați.

— Mick, ne-am despărțit deja. Nu ne vorbeam. Nu pot uita ce s-a întâmplat înainte de accident, de parcă n-ar mai fi contat nimic.

— Ştiu că nu ți-e uşor.

Mergeau într-o tăcere stânjenitoare pe străzile din centrul oraşului, pe care păşiseră de mii de ori înainte. Mick o întrebă pe Andrea dacă voia o cafea, dar îi răspunse că băuse una la birou, nu cu mult înainte să sosească el. Poate mai târziu. Se opriră ca să traverseze strada în apropierea unuia

dintre buticurile favorite ale Andreei, iar Mick o întrebă dacă putea să-i cumpere ceva.

Andrea păru luată prin surprindere de această sugestie.

— N-am nevoie să-mi cumperi nimic, Mick. Nu-i ziua mea sau ceva.

— Ar fi drăguț să-ți dau un cadou. Ceva care să-ți amintească de mine.

— N-am nevoie de nimic care să-mi amintească de tine, Mick. Vei fi mereu acolo.

— Nu trebuie să fie cine ştie ce. Doar ceva ce vei folosi din când în când şi care te va face să te gândeşti la mine. La *acest* eu, nu la cel care se va deplasa în acest trup peste câteva zile.

— Atunci, dacă tot insişti…

Îşi dădea seama că Andrea încerca să pară încântată de idee, dar nu prea reuşea.

— Era o poşetă pe care am văzut-o săptămâna trecută…

— Ar fi trebuit s-o cumperi când ai văzut-o.

— Am pus bani deoparte pentru coafor.

Aşa că Mick îi cumpără poşeta. Îşi notă în minte stilul şi culoarea, intenționând să cumpere una identică săptămâna următoare. Din moment ce nu cumpărase darul pentru soția lui din propria sa linie a universului, era posibil să plece din magazin cu exact exemplarul echivalent al poşetei tocmai cumpărate.

Se duseră din nou în parc, apoi vizitară Muzeul Național al Țării Galilor, apoi ieşiră din nou în oraş pentru masa de prânz. Pe cer erau câțiva nori în plus față de ultimele două zile, însă albeața lor de crom nu făcea altceva decât să facă albastrul şi mai lucitor şi mai permanent. Nu se mai vedeau avioane nicăieri, nici dâre de condensare. Se dovedise că avionul - care fusese într-adevăr militar - pe care îl văzuseră ieri se ducea în Polonia, având la bord o echipă de specialişti în salvări din subteran. Mick îşi aminti de indignarea lui la vederea avionului şi acum îi păru rău pentru asta. La bordul lui se aflaseră femei şi bărbați curajoşi, şi probabil acum îşi puneau propria lor viață la bătaie pentru a salva alți bărbați şi femei curajoşi, blocați la kilometri întregi sub pământ.

— Ei bine, făcu Andrea după ce achitară nota, presupun că a sosit momentul adevărului. M-am tot gândit la ce-mi spuneai mai devreme şi poate că…

Lăsă fraza în aer, ațintindu-şi privirea asupra resturilor salatei, înainte de a continua.

— Putem pleca acasă, dacă vrei. Dacă vrei cu adevărat aşa ceva.

— Da, spuse Mick. Asta vreau.

Luară tramvaiul înapoi până acasă la ei. Andrea se folosi de cheia ei pentru a descuia uşa. Era doar începutul amiezii, iar în casă era o răcoare plăcută şi draperiile şi jaluzelele erau încă trase. Mick îngenunche şi culese de jos scrisorile căzute pe preş. Majoritatea erau facturi. Le aşeză pe măsuța de la marginea holului, având un vag sentiment de eliberare. Mai mult ca sigur, când va ajunge acasă se va confrunta cu aceleaşi facturi, însă *acestea*

erau problema altuia.

Se descălță de pantofi şi intră în sufragerie. Pentru un moment rămase descumpănit, simțindu-se de parcă s-ar fi aflat cu adevărat într-o casă străină. Ecranul era pe un alt perete; masa din sufragerie era mutată în diagonală, până în cealaltă jumătate a încăperii, iar canapeaua şi fotoliile fuseseră schimbate şi mutate.

— Ce s-a întâmplat?

— Oh, am uitat să-ți spun, zise Andrea. Am simțit nevoia unei schimbări. Ai venit pe aici şi m-ai ajutat să le mut.

— Asta-i mobilă nouă.

— Nu, sunt doar alte cuverturi. Nu sunt noi, doar că nu le-am scos la vedere mai multă vreme. Acum ți le aminteşti, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Haide, Mick. N-a trecut chiar atât timp. Le-am primit de la mătuşa Janice, îți aminteşti?

Ea-i aruncă o privire disperată.

— Am să le mut înapoi. Am *fost* cam lipsită de considerație, cred. Nu m-am gândit nicio clipă cât de ciudat ți se va părea să vezi apartamentul aranjat astfel.

— Nu, e în regulă. Pe bune, este aşa cum trebuie.

Mick se uită în jur, încercând să-şi întipărească în minte amplasarea mobilei şi decorul interior, de parcă ar fi avut de gând să reproducă totul când revenea în propriul său trup, în propria lui versiune a casei.

Poate că aşa va face.

— Am ceva pentru tine, zise Andrea brusc, întinzându-şi mâna până la raftul de sus al bibliotecii. Am găsit asta azi-dimineață, după secole de căutări.

— Ce-i? întrebă Mick.

Ea-i întinse lucrul acela. Mick văzu dreptunghiul laminat de plastic roz, pătat şi cu colțurile îndoite. De-abia când încercă să-l prindă, dar se desfăcu şi-şi deşertă hârtia împăturită din interior, îşi dădu seama că era o hartă.

— Fir-ar a naibii! N-aş fi avut habar unde s-o caut. Mick împături harta şi cercetă învelitoarea. Era una dintre hărțile lor de pe vremea excursiilor printre dealuri, acoperind acea parte din Brecon Beacons unde fuseseră cel mai mult în drumeții.

— Doar mă gândeam că… văzându-te atât de doritor… poate nu ne-ar strica să ieşim din oraş. Nu mă gândesc la nimic aventuros.

— Mâine?

Ea-i aruncă o privire preocupată.

— Asta mi-am zis şi eu. Vei fi în regulă până atunci, nu?

— Nicio problemă.

— Atunci aduc eu ce trebuie pentru picnic. La Tesco au un coş destul de apetisant pentru prânzul la iarbă verde. Cred că încă mai avem vreo două termosuri pe aici.

— Nu contează acum termosurile, cum stăm cu ghetele pentru drumeții?

— Sunt în garaj, zise Andrea. Împreună cu rucsacurile. Le scot astă-seară.

— De-abia aştept asta, făcu Mick. Pe bune. Foarte frumos din partea ta că eşti de acord.

— Doar dacă nu te aştepți să escaladez Pen y Fan fără să-mi trag răsuflarea.

— Pariez că ai să fii surprinsă de câte poți.

Ceva mai târziu, urcară la etaj, în dormitorul lor. Jaluzelele erau deschise doar atât cât să arunce dungi albicioase pe pereți şi pe aşternut. Andrea se dezbrăcă şi apoi îl ajută pe Mick să-şi dea jos hainele. Pe cât de bine-şi controla acum trupul, funcțiile motorii delicate - precum deschisul nasturilor şi al fermoarelor - necesitau mult mai mult exercițiu şi nu avea destul timp pentru asta.

— Va trebui să mă ajuți să mă şi îmbrac după aceea, zise el.

— Iar începi cu temerile tale despre viitor.

Se întinseră împreună în pat. Mick se simțise excitat cu mult timp înainte ca trupul locuit acum de el să înregistreze vreo modificare. Avusese o erecție în laborator, în cealaltă parte a oraşului dintr-o altă linie a universului. Putea simți chiar şi plasticul rigid al cateterului său urinar. Oare celălalt Mick, cufundat într-o comă profundă, va reține vreo impresie vagă a ceea ce se întâmpla aici? Din când în când apăreau relatări despre oameni ieşişi din comă cu amintiri despre cele suferite de corpul lor în vreme ce ei erau inconştienți, însă diferitele organizații guvernamentale susțineau că toate acestea erau doar legende urbane.

Făcură dragoste lent, cu prudență. Mick devenise mai conştient de propria sa neîndemânare, iar jena nu făcu decât să-i amplifice rigiditatea mişcărilor. Andrea făcu tot ce-i stătea în putere ca să-l ajute, să acopere hăul dintre ei, însă nu putea face miracole. Era răbdătoare şi îngăduitoare, chiar şi atunci când aproape că o răni fizic. Când ajunse la orgasm, Mick simți mai întâi că asta se petrecea cu trupul din laborator. Apoi trupul pe care îl folosea reacționă şi el, cu câteva secunde mai târziu. Ceva din asta i se transmise prin conexiunea neurală; nu tocmai plăcere, ci confirmarea că plăcerea se produsese.

După aceea, rămaseră în pat, cu picioarele şi mâinile încolăcite. O adiere făcea jaluzelele să se mişte înainte şi înapoi, lovindu-se de fereastră. Alternanța lentă a luminii şi a umbrei, ciocănitul discret al plasticului pe sticlă erau ca legănatul unei bărci în acalmie. Mick se pomeni că alunecă într-un somn fericit. Visă că se afla pe un vârf din munții Brecon Beacons, privind în jos spre văile scăldate în lumina soarelui ale Țării Galilor, cu Andrea lângă el, amândoi senini, ca într-o imagine de broşură de călătorii.

Când se trezi, câteva ore mai târziu, o auzi mergând prin casă, la parter. Se întinse după ochelari - şi-i scosese cu câteva ore înainte - şi se strădui să coboare din pat. Atunci simți. Cândva, în acele ore languroase, pierduse încă puțin controlul asupra trupului său. Se ridică şi se duse la uşă. Încă putea merge, însă uşurința cu care o făcuse marți dispăruse

acum. Când ajunse pe palier şi se uită în jos pe trepte, ochelarii se străduiră să facă față schimbării bruşte de decor. Imaginea se fractură, se reasamblă. Se duse să se sprijine de balustradă, iar mâna îşi pierdu conturul, devenind o dâră lungă de carne.

Începu să coboare treptele, ca un om care cobora de pe munte.

JOI

Dimineața fu şi mai rău. Rămase peste noapte în casă, apoi luă un tramvai până la laborator. Deja putea simți un decalaj măsurabil între trimiterea intențiilor sale de mişcare şi acțiunea corespunzătoare a trupului. Mersul era încă în faza controlabilă, însă toate celelalte funcții deveniseră mult mai dificile. Făcuse mizerie încercând să ia micul dejun în bucătăria Andreei. Nu fu nicio surpriză când Joe îi spuse că legătura se redusese la unu virgulă doi mega şi scădea în continuare.

— Şi până la sfârşitul zilei? întrebă Mick, cu toate că putea vedea şi singur listarea.

— Zero virgulă nouă, poate chiar opt.

Îndrăzni să-şi spună că poate încă mai era posibil să facă ceea ce plănuiseră, dar ziua se transformă în curând într-un catalog al funcțiilor în declin. La amiază se întâlni cu Andrea la ea la serviciu şi apoi se duseră la o firmă de închirieri de maşini, unde rezervară un vehicul pentru o zi. Andrea conduse afară din Cardiff, prin văi, pe autostrada A470, de la Merthyr la Brecon. Intenționaseră să meargă pe jos până la piscul Pen y Fan, o ascensiune pe care o făcuseră de zeci de ori pe vremea drumețiilor lor pe dealuri. Andrea cumpăra întotdeauna de la Tesco un coş de picnic şi umplea şi pregătea cele două rucsacuri. Îl ajută pe Mick să-şi pună bocancii.

Coborâră din maşină la Storey Arms, apoi urmară o cărare bine bătută care şerpuia în sus, pe munte. Mick se simți puțin ruşinat la început. Pe vremea când făceau drumeții, obişnuiau să se uite cu dispreț spre hoardele care se târau spre Pen y Fan, mai ales spre cei care urcau acolo pe cărarea de la cârciumă. Priveliştea din vârf făcea să merite efortul, dar, de regulă, îşi propuneau să termine în aceeaşi zi unul sau două trasee de ascensiune, şi întotdeauna evitau traseele lejere. Acum Mick plătea pentru aerele de superioritate de pe vremuri. Ceea ce începuse ca o competiție plăcută deveni foarte repede ceva imposibil de suportat. Deşi nu credea că Andrea începuse să-şi dea seama, găsea că îi era mult mai greu decât se aşteptase să meargă pe suprafața dură şi abruptă a cărării. Efortul îl storcea de energie, împiedicându-l să se bucure de privelişte ori să guste din plăcerea de a fi împreună cu Andrea. Când se dezechilibră prima oară, Andrea nu se agită cine ştie ce; ea se împiedicase o dată pe cărarea uscată şi crăpată. Însă foarte curând lui îi veni greu să străbată mai mult de o sută de metri fără să-şi piardă echilibrul. Ştia, cu sufletul greu, că-i va fi destul de dificil şi să se întoarcă la maşină. Muntele era la peste trei kilometri distanță şi n-ar mai avea nicio şansă la prima pantă.

— Eşti în regulă, Mick?

— Sunt bine. Nu-ți face probleme pentru mine. Sunt afurisiții ăştia de bocanci. Nu pot să cred că mi se vor potrivi vreodată.

Mărşălui cât putu de mult, refuzând să se dea bătut, însă mersul deveni tot mai dificil şi ritmul mai lent. Când se împiedică din nou, iar de data asta îşi juli fluierul piciorului prin pantaloni, ştiu că se sforțase până la limită. Timpul nu stătea pe loc. Muntele ar fi putut fi foarte bine şi Himalaya, şansele lui de escaladare ar fi fost la fel.

— Îmi pare rău. Nu mai sunt bun de nimic. Du-te fără mine. E o zi prea frumoasă ca să nu termini ascensiunea.

— Hei.

Andrea îl luă de mână.

— Nu fii aşa. Întotdeauna a fost greu. Uite cât de departe am ajuns.

Mick se întoarse şi privi abătut în josul văii.

— Cam trei kilometri. Încă mai pot vedea cârciuma.

— Ei bine, se simte ca şi cum ar fi fost mai mult. În afară de asta, pare un loc numai bun pentru un picnic.

Andrea oferi un mic spectacol teatral şi se frecă pe coapsă.

— Oricum, sunt gata să ne oprim. Cred că m-am ales cu o întindere la muşchi trăgând aşa tare de la cocioaba aia.

— Spui doar aşa.

— Gura, Mick. Eu sunt fericită, bine? Dacă vrei să transformi asta într-o hălăduială jalnică şi dureroasă, n-ai decât. Eu rămân aici.

Andrea aşternu pătura în apropierea unui pârâu secat şi despachetă mâncarea. Conținutul coşulețului de picnic arăta într-adevăr foarte bine. Gustul îi parveni prin legătura neurală ca o impresie fragilă şi diluată, mai mult ca o *amintire* a gustului decât ca senzația însăşi. Dar reuşi să mănânce fără să împrăştie prea mult resturile şi unele senzații se apropiară destul de mult de plăcere. Mâncară ascultând păsările, fără să-şi spună prea multe. Din când în când, treceau de ei şi alți drumeți, aproape fără a-i învrednici cu vreo privire în timp ce-şi continuau urcuşul spre dealuri.

— Cred că n-ar fi trebuit să mă amăgesc atât că aş putea să urc pe munte, zise Mick.

— *A fost* un plan puțin cam ambițios, se învoi Andrea. Ar fi fost destul de dificil şi fără legătura neurală, ținând cont de cât de tare ne-am fleşcăit amândoi.

— Cred că ieri m-aş fi descurcat mai bine. Chiar şi în această dimineață… am fost convins de-a binelea că aş putea face asta, atunci când am intrat în maşină.

Andrea îi atinse coapsa.

— Ce simți?

— Ca şi cum m-aş îndepărta. Ieri mă simțeam de parcă eram cu totul în trup, pe deplin. Ca o față care umple o mască. Astăzi este altfel. Încă mai pot vedea prin mască, dar se tot îndepărtează.

Andrea păru dusă pe gânduri preț de câteva clipe. El se întrebă dacă nu cumva ceea ce spusese o amărâse. Dar când ea vorbi din nou, era ceva în

glasul ei - un fel de fermitate oțelită - la care nu se aşteptase, însă era tipic pentru Andrea.

— Ascultă-mă, Mick.

— Ascult.

— Am de gând să-ți spun ceva. Astăzi e prima zi de mai; e doar trecut de ora două după-amiaza. Am plecat din Cardiff la unsprezece. Anul viitor, pe vremea asta, exact în această zi, am să revin aici. Am de gând să iau un coş de picnic şi să urc până sus, pe Pen y Fan. Am să plec din Cardiff la aceeaşi oră. Şi am să fac acelaşi lucru şi în anul următor şi-aşa mai departe.

La fiecare întâi mai. Indiferent în ce zi din săptămână cade. Indiferent cât de oribilă este vremea. Am să urc pe acest munte şi nimic de pe lume nu mă va putea opri.

Îi trebuiră câteva secunde până să-şi dea seama ce spunea.

— Împreună cu celălalt Mick?

— Nu. Nu pretind că n-o să urcăm niciodată împreună acest deal, însă, când am să-l escaladez de fiecare întâi mai, voi fi singură.

Privi deschis spre Mick.

— Şi tu o vei face, tot de unul singur. Îți vei găsi pe altcineva. Sunt sigură de asta. Însă, indiferent cine va fi ea, acea zi va trebui să ți-o rezervi numai pentru tine. Pentru ca tu şi cu mine să ne putem bucura de ea.

— Nu vom putea comunica. Nici măcar nu vom şti dacă celălalt se ține de plan.

— Ba da, făcu Andrea apăsat. Vom şti. Pentru că este o promisiune, nu? Cea mai importantă pe care fiecare dintre noi a făcut-o în întreaga sa viață. Astfel vom şti. Fiecare dintre noi va fi în propriul său univers sau linie a universului, sau oricum îi spui tu. Dar amândoi vom sta pe acelaşi munte galez. Amândoi vom privi acelaşi peisaj. Iar eu am să mă gândesc la tine, şi tu la mine.

Mick mângâie părul Andreei cu o mână rigidă. Nu-şi mai putea face degetele să-l asculte.

— Tu chiar vorbeşti serios, nu?

— Bineînțeles că vorbesc serios. Însă nu promit nimic până când nu eşti şi tu de acord cu partea ta. Eşti, Mick?

— Da, spuse el. O fac.

— Aş vrea să mă fi gândit la ceva mai bun. Aş putea spune să ne întâlnim întotdeauna în parc. Dar acolo mai sunt şi alții, nu m-aş simți cu totul singură. Eu vreau linişte şi izolare, ca să-ți pot simți prezența. Şi pe deasupra, într-o bună zi ar putea să defrişeze parcul şi să ridice un centru comercial în locul lui. Însă muntele va fi mereu acolo. Cel puțin, atât timp cât trăim noi.

— Şi când vom îmbătrâni? N-ar trebui să cădem la învoială să nu mai escaladăm munții când ajungem la o anumită vârstă?

— Iar începi, zise Andrea. E decizia ta. Eu am de gând să continui să urc până în ziua când mă vor pune în lada de lemn. Nu mă aştept la mai puțin din partea ta, Mick Leighton.

El scoase cel mai frumos zâmbet de care era capabil.

— Atunci… va trebui să-mi dau toată silința, nu?

VINERI

Dimineața, Mick era deja paraplegic. Conexiunea neurală încă funcționa perfect, însă rata transmiterii datelor de la o linie a universului la cealaltă devenise prea scăzută pentru a permite o acțiune atât de complexă şi de dependentă de feedback cum era mersul. Controlul său asupra degetelor devenise atât de greoi, încât i se părea că avea mănuşi de box pe mâini. Putea ține ceva în mână dacă i se dădea, însă devenea tot mai dificil să manipuleze obiecte simple, chiar şi pe cele care nu prezentaseră niciun fel de probleme cu douăzeci şi patru de ore înainte. Când încercă să apuce iaurtul, la micul dejun, reuşi doar să-l răstoarne pe masă. Mâna lui păruse a se întinde spre iaurt acoperind prea repede distanța. Potrivit lui Joe, pierduse peste noapte percepția în adâncime. Ochelarii, sesizând scăderea ratei de transfer, nu mai trimiteau înapoi în laborator imagini stereoscopice.

Încă se mai putea deplasa. Echipa anticipase acest stadiu şi se asigurase că scaunul pe roți, cu motor electric, era pregătit. Comenzile sale butucănoase erau proiectate să poată fi folosite de cineva cu coordonare redusă a funcțiilor motorii pe partea superioară a corpului. Scaunul era echipat şi cu un buton de alarmă, astfel că Mick putea cere ajutor dacă simțea că posibilitățile lui de control dispăreau mai repede decât se prevăzuse. Dacă ar fi intrat într-o paralizie bruscă şi totală, scaunul ar fi solicitat ajutor trecătorilor. În eventualitatea unei urgențe medicale extreme, s-ar fi orientat singur spre cel mai apropiat punct de prim ajutor specializat.

Andrea veni până la laborator ca să-l vadă. Mick voia o ultimă ieşire în oraş cu ea, dar cu toate că se arătase entuziasmată atunci când vorbiseră de asta la telefon, acum şovăia.

— Eşti sigur? A fost aşa de bine joi. Ar fi păcat ca acum să stricăm amintirea asta.

— Sunt bine, zise Mick.

— Vreau doar să spun că ne-am putea plimba oricând prin parcurile de aici.

— Te rog, făcu Mick. Asta-i ceea ce… vreau eu.

Vocea-i era înceată şi vorbirea imprecisă. Părea beat şi deprimat. Dacă Andrea remarcase - şi era sigur că o făcuse -, se abținea de la orice observație.

Ieşiră în oraş. Era greu să urce scaunul pe roți în tramvai, cu tot ajutorul Andreei. Nimeni nu părea să ştie cum să coboare rampa de acces. Unul dintre beneficiile tehnologiei legăturilor neurale era că nu prea mai vedeai oameni în scaune pe roți. Tehnologia care permitea unei persoane să controleze corpul alteia facilitase şi evitarea leziunilor de coloană. Mick era conştient că atrăgea asupra sa mai multă atenție decât în ziua precedentă. Pentru majoritatea oamenilor, scaunele cu rotile constituiau o oroare

medicală a trecutului, la fel ca plămânii de oțel sau protezele pentru picioare.

Pe monitorul video din tramvai urmări o ştire despre minerii polonezi. Nu era de bine. Echipa de salvare avusese un anumit număr de opțiuni, implicând cel puțin trei căi posibile spre oamenii blocați în subteran. După ce evaluaseră cu grijă toate datele - conştienți cât de puțin timp le mai rămăseseră victimelor - o aleseseră pe cea care promitea să fie cea mai rapidă şi sigură cale de abordare a problemei.

Se dovedise a fi o greşeală, una fatală pentru mineri. Salvatorii ajunseseră într-o secțiune inundată şi fuseseră nevoiți să se retragă, cu defecțiuni la echipamentul lor şi rănirea unuia dintre membri echipei. Totuşi, minerii *fuseseră* salvați într-una dintre liniile universului contactate. În acea realitate, unul dintre membrii echipei de salvare alunecase pe gheață şi-şi fracturase şoldul în timp ce urca în avion. Pierderea acelui om care fusese un susținător foarte zgomotos al abordării celei mai rapide căi - avusese drept consecință alegerea de către echipă a unei alte rute. Se nimerise să fie decizia corectă. Avuseseră parte de obstacole şi dificultăți, însă, în cele din urmă, răzbătuseră până la minerii blocați.

Când se întâmplase asta, contactul cu acea linie a universului aproape că se pierduse. Nici cele mai bune metode de compresie nu puteau face față imaginilor în mişcare. Cele recepționate, ale oamenilor eliberați de sub pământ, erau granulate şi monocrome, ca o fotografie de ziar mărită, veche de o sută de ani. Se strecuraseră peste hău în ultimele momente înainte ca zgomotul de fond să înghită semnalul.

Însă informația era inutilă. Chiar dacă ştiau acum că exista o rută sigură spre mineri, echipa de salvare din această linie a universului nu mai avea timp să acționeze.

Ştirile nu îmbunătățiră starea de spirit a lui Mick. Ieşirea în oraş se dovedi a fi exact decizia proastă prezisă de Andrea. Pe la mijlocul zilei, controlul său motric se deteriorase şi mai mult, până într-acolo încât întâmpina dificultăți în a-şi dirija scaunul. Vorbirea sa deveni tot mai neclară, aşa că Andrea trebuia să-l roage să repete. Defensiv, el se rezumă la cuvinte monosilabice. Chiar şi auzul său începea să se deprecieze, pe măsură ce informațiile auditive erau compresate la o rată şi mai sălbatică. Nu mai putea distinge ciripitul păsărilor de zgomotul din trafic ori circulația de foşnetul copacilor din parc. Când îi vorbea Andrea, i se părea că toate cuvintele fuseseră procesate printr-un sintetizator de sunet, apoi tăiate şi montate la loc într-o aproximare metalică a vocii ei normale.

La ora trei, ochelarii nu mai puteau susține vederea în culori. Programul se comută pe o paletă limitată. Oraşul părea o fotografie colorată de mână, spălăcită şi ştearsă. Fața Andreei oscila între alb şi un cenuşiu bolnăvicios.

Pe la ora patru, Mick era paralizat total, de la gât în jos. La cinci, ochelarii reveniseră la imagini alb-negru. Numărul de cadre se redusese la zece pe secundă şi scădea încontinuu.

Pe la începutul serii, Andrea nu mai putea să înțeleagă ce spunea Mick. El realiză că nu mai putea atinge butonul de alarmă. Deveni agitat,

dând aiurea din cap. Îi ajunsese. Voia să fie scos din legătura neurală şi aruncat în propriul său trup aflat în aşteptare. Nu mai simţea că se afla în corpul lui Mick, dar nici într-al său. Era prins undeva, între ele, neajutorat şi aproape orb. Când îl năpădi panica, era ca un val înspumat, implacabil.

Alarmată, Andrea îl duse înapoi în laborator. La vremea când se pregăti să-şi ia rămas-bun de la el, ochelarii îi reduseseră capacitatea vizuală la cinci cadre pe secundă, fiecare compus din numai şase mii de pixeli. Acum era mai calm, resemnat asupra a ceea ce-i va aduce ziua următoare: dimineaţa nici măcar nu va fi în stare s-o recunoască pe Andrea.

SÂMBĂTĂ

Ultima zi petrecută de Mick cu Andrea începu într-o lume a sunetului şi văzului - simţuri care fuseseră deja reduse în mare parte - şi se termină într-un teritoriu al tăcerii şi beznei.

Acum era complet paralizat, incapabil să-şi mişte nici capul. Creierul care-i aparţinea celuilalt Mick, cel în comă, încă mai trimitea semnale înapoi în laborator, însă cerinţele de văz şi auz consumau acum aproape întreaga lăţime de bandă. Dimineaţa, văzul era redus la o mie de pixeli, cu o frecvenţă de trei cadre pe secundă. Vederea sa devenise deja monocromă, însă măcar cu o zi înainte existau o serie de nuanţe de cenuşiu, suficiente cât să-l ancoreze în peisajul vizual.

Acum pixelii nu mai puteau decât să afişeze „pornit” sau „stins”; trimiterea de valori intermediare de intensitate ocupa prea multă lăţime de bandă. Când Andrea se afla lângă el, faţa ei era o pâlpâială abstractă, formată din pătrate negre şi albe, ca o iluzie optică dintr-un manual de psihologie. Făcând un efort, învăţă să o deosebească de alte feţe din laborator, însă imediat ce perfecţionă această abilitate proaspăt dobândită, înregistră o nouă depreciere a calităţii imaginii.

Pe la mijlocul dimineţii, frecvenţa cadrelor scăzuse la opt sute de pixeli şi două cadre pe secundă, ceea ce semăna mai mult cu o secvenţă de stop-cadre decât cu văzul.

Oamenii nu veneau la el din capătul celălalt al laboratorului, ci săreau dintr-un pună în altul, surprinşi în ipostaze fixe. În curând îi fu destul de uşor să înceteze să se mai gândească la ei ca la nişte oameni, considerând-i simple structuri abstracte de date.

Pe la amiază n-ar mai fi putut pretinde că mai avea vreo urmă de văz. *Ceva* i se perinda prin faţă odată la două secunde, însă aranjamentul de pixeli albi şi negri era greu de alăturat amintirilor sale vizuale despre laborator. Nu-i mai putea deosebi pe oameni *de* mobilier, doar dacă oamenii se mişcau între cadre, şi chiar şi atunci doar ocazional. La ora două, îl rugă pe Joe să întrerupă fluxul provenit de la ochelari, astfel încât restul de lăţime de bandă rămas să poată fi folosit pentru auz şi pipăit. Mick fu azvârlit în beznă.

Auzul se deteriorase şi el peste noapte. Dacă ieri glasul Andreei era

subțire, astăzi de-abia dacă mai era omenesc. Era ca şi cum i-ar fi vorbit printr-un dispozitiv de distorsiune vocală de la capătul celei mai proaste legături telefonice de pe glob. Zgomotul de fond începea să câştige teren. Programul se străduia să compenseze asta, recuperând sensul cuvintelor din datele transmise. Era o bătălie care putea fi doar prelungită, dar nu câştigată.

— Sunt încă aici, îi spuse Andrea, cu glasul o şoaptă mai firavă decât semnalul celui mai îndepărtat quasar.

Mick îi răspunse. Îi luă însă ceva timp. Cuvintele sale din laborator trebuiau să fie analizate de un program specializat în recunoaşterea vocală şi apoi convertite în caractere ASCII. Acestea era comprimate mai departe şi trimise peste spațiul dintre realități, bit cu bit. În cealaltă versiune a laboratorului cea în care trupul lui Mick zăcea într-un scaun pe roți, cea în care Andrea nu murise în accidentul de maşină - un software echivalent despacheta şirul de caractere şi-l reconstituia în vorbire generată mecanic, cu accent american.

— Mulțumesc că mi-ai permis să mă întorc, spuse el. Te rog să rămâi. Până la sfârşit. Până când nu voi mai fi aici.

— Nu plec niciunde, Mick.

Andrea îi strânse mâna. După toate cele pierdute începând de vineri, simțul tactil îi rămăsese. Chiar era lucrul cel mai uşor de transmis: mai lesne decât vederea, decât sunetul. Când, mai târziu, chiar şi vocea Andreei trebui să fie trimisă peste hău sub forma unui şir de simboluri şi acestea să fie convertite printr-un sintetizator vocal, atingerea rămase. O simțea cum îl ține, trăgându-i trupul spre al ei, refuzând să-l lase să se scufunde în mugetul zgomotului de fond cuantic.

— Am ajuns la mai puțin de o mie de biți disponibili, îi spuse Joe, vorbind încet la urechea lui în versiunea de laborator unde Mick stătea lungit pe canapeaua de imersiune. Asta înseamnă un total de o mie de biți până când vom pierde orice contact. Este destul pentru un mesaj, destul pentru cuvinte de adio.

— Trimite asta, rosti Mick. Spune-i Andreei că sunt bucuros că a fost aici. Spune-i că sunt fericit că mi-a fost soție. Spune-i că-mi pare rău că n-am mai putut urca împreună pe deal.

Când Joe trimise mesajul, tastându-l cu obişnuita sa viteză şi fluiditate, Mick simți cum atingerea Andreei se reduse. Chiar şi povara transferului microscopic de date comunicând o presiune constantă, mână în mână, trup lângă trup, era acum prea mult pentru conexiune. Era ca şi cum un înotător îi dădea drumul partenerului pe cale să se înece. Când se duse şi ultimul bit, simți cum Andrea se îndepărtează pentru vecie.

Rămase pe canapea, neclintit. Îşi pierduse soția pentru a doua oară. Pe moment, greutatea acestei concluzii îl țintui în nemişcare. Nu credea că va mai fi în stare să păşească în lumea lui, darămite în cea din care tocmai plecase.

Şi totuşi era sâmbătă. Înmormântarea Andreei era peste două zile. Trebuia să fie pregătit pentru asta.

— Am terminat, zise Joe respectuos. Conexiunea este acum acaparată

de zgomotul de fond.

— A mai trimis Andrea ceva? întrebă Mick. După ce i-am lăsat ultimele mele cuvinte…

— Nu. Îmi pare rău.

Mick surprinse ezitarea din răspunsul lui Joe.

— N-a mai răzbătut nimic. Nimic inteligibil. Credeam că mai vine ceva, dar a fost numai…

Joe ridică neputincios din umeri.

— Probabil că maşinăriile de la ei au ajuns la limita de zgomot cu câteva secunde înaintea alor noastre. Se mai întâmplă uneori.

— Ştiu, rosti Mick. Totuşi, vreau să văd ce-a trimis Andrea.

Joe îi întinse listarea. Mick aşteptă ca privirea să i se focalizeze pe hârtie. Sub liniile informației din antet era o singură linie de text: SO0122215. Ca un număr de telefon ori un cod poştal, deşi era clar că nu era nici una, nici alta.

— Asta-i tot?

Joe oftă din greu.

— Îmi pare rău, bătrâne. Poate că a încercat să-ți mai spună ceva… însă zgomotul a învins. Afurisitul învinge întotdeauna.

Mick privi din nou spre numere. Începeau să-i vorbească. Credea că ştia ce însemnau.

— …învinge întotdeauna, repetă Joe.

DUMINICĂ

Andrea era acolo când îl scoaseră pe Mick din coma indusă. Îşi reveni trecând prin straturi de dezorientare şi visare cu ochii deschişi, plutind în derivă până când ceva din interiorul său intră în acțiune şi îşi dădu seama unde se afla de o săptămână, ce se întâmplase cu trupul asupra căruia îşi recâştiga treptat controlul. Fusese exact aşa cum promiseseră: fără vise, fără anxietate, fără să simtă că trecuse timpul. Într-un fel, nu era chiar un mod neatrăgător de a-ți petrece o săptămână. Era ca în pântecele mamei, aşa îi auzise pe unii povestind. Iar acum se năştea din nou, un proces care nu era însă lipsit de propriile sale neplăceri. Încercase să-şi mişte un braț, iar când membrul nu i se supuse pe dată intră în panică. Însă Joe zâmbea deja.

— Ia-o încet, băiete. Îți revii. Softul care se ocupă cu redirecționarea ia nervii spinali pe rând. Aşteaptă doar ceva timp şi totul va fi bine.

Mick încercă să răspundă, însă nici falca nu-i funcționa cum trebuia. Dar se va aranja, aşa cum promisese Joe. În fiecare zi, mii de receptori treceau prin exact aceeaşi procedură, fără să clipească măcar. Mulți dintre ei erau oameni care o mai făcuseră de sute de ori înainte. Legătura neurală era aproape nebunesc de sigură. Mult mai sigură decât orice deplasare fizică, asta era deja cert.

Încercă să-şi mişte brațul din nou. De data asta, i se supuse fără nicio

ezitare.

— Cum te simți? îl întrebă Andrea.

Încercă, încă o dată, să vorbească. Falca-i era rigidă, limba grea şi deloc ascultătoare, însă izbuti să scoată unele sunete.

— În regulă. M-am simțit eu şi mai bine.

— Se spune că este mai uşor a doua oară. Şi mult mai uşor a treia oară.

— Cât a durat?

— Ai intrat în comă duminică, săptămâna trecută. Acum e tot duminică, zise Joe.

O săptămână întreagă, exact cum şi plănuiseră.

— Mi-e cam foame, spuse Mick.

— Tuturor le este foame când îşi revin din comă, făcu Joe. Este destul de dificil să introduci suficiente substanțe nutritive în trupul gazdei. Dar te rezolvăm noi imediat.

Mick îşi întoarse capul să se uite spre Joe, aşteptând să-şi poată focaliza cât de cât privirea.

— Joe, zise el, totu-i în regulă, nu-i aşa? Fără complicații, nimic de care să mă îngrijorez, nu?

— Niciun fel de probleme, răspunse Joe.

— Atunci, dacă nu te superi, vrei să ne laşi pe Andrea şi pe mine o clipă singuri?

Joe îşi ridică mâna, semn că înțelesese imediat, şi părăsi încăperea, plecat cu o treabă cât se putea de plauzibilă. Închise uşa cu grijă în urma sa.

— Ei? făcu Mick. Bănuiesc că totul a mers bine, altfel nu m-ar fi ținut aşa atâta timp.

— Lucrurile au decurs bine, da, zise Andrea.

— Atunci înseamnă că te-ai întâlnit cu celălalt Mick. A fost aici?

Andrea dădu energic din cap.

— A fost aici. Ne-am petrecut timpul împreună.

— Şi ce-ați făcut?

— Toate chestiile obişnuite pe care le-am fi făcut noi doi. Am ieşit în oraş, ne-am plimbat prin parcuri, am hoinărit peste dealuri, lucruri din astea.

— Şi cum a fost?

Ea-i aruncă o privire prudentă.

— Trist, foarte, foarte trist. Ca să fiu sinceră, n-am prea ştiut cum să mă comport. O parte din mine voia să fie compătimitoare şi înțelegătoare pentru că şi-a pierdut soția. Însă nu cred că Mick voia aşa ceva.

— Celălalt Mick, o corectă el cu blândețe.

— Chestia este că n-a venit până aici ca să mă vadă tot smiorcăindu-mă. Voia doar încă o săptămână petrecută împreună cu soția lui, aşa cum erau obişnuiți. Da, voia să-şi ia rămas-bun, însă nu dorea să ne petrecem întreaga săptămână ca doi oameni deprimați.

— Deci cum te-ai simțit?

— Mizerabil. Desigur, nu atât de mizerabil pe cât m-aş fi simțit dacă mi-aş fi pierdut soțul, dar ceva din tristețea lui a început să mă apese şi pe mine. N-aş fi crezut că va fi aşa de… nu *eu* am fost cea îndoliată, însă trebuie să fii inuman ca să nu simți nimic, nu?

— Indiferent ce-ai simțit, nu te învinovăți pentru asta. Cred că este un lucru minunat că ai fost de acord cu asta.

— Şi tu ai fost.

— Eu am avut rolul cel mai uşor, rosti Mick.

Andrea îi mângâie obrazul. El îşi dădu seama că-i trebuia un bărbierit temeinic.

— Cum *te* simți? îl întrebă ea. În fond, eşti aproape identic cu el. Ştii tot ce ştie şi el.

— Cu excepția felului în care te simți când îți pierzi soția. Şi nădăjduiesc să nici nu ştiu asta vreodată. Nu cred că am să pot înțelege cu adevărat prin ce trece acum. Îl simt ca pe altcineva, un prieten, un coleg, cineva pentru care îți pare rău…

— Însă nu eşti devastat de ceea ce i s-a întâmplat.

Mick se gândi un moment înainte de a răspunde, nedorind să ofere o replică superficială şi automată, indiferent cât de multă alinare ar fi adus.

— Nu. Aş fi vrut să nu se fi întâmplat niciodată aşa ceva… dar tu eşti aici. Încă putem fi împreună, dacă vrem asta. Ne vom duce viața mai departe şi, în câteva luni, de-abia dacă ne vom mai aminti de accidentul acela. Eu nu-s celălalt Mick. El nu-i nici măcar cineva de care vom mai auzi ceva, vreodată. A plecat. S-ar putea să nici nu existe.

— Dar există. Doar pentru că nu mai putem comunica deloc… el *este* acolo.

— Asta susține teoria. Mick îşi miji ochii.

— De ce? De fapt, ce importanță are asta pentru noi?

— Niciuna, presupun.

Din nou, privirea aceea prudentă.

— Dar mai am ceva să-ți spun, ceva ce trebuie să înțelegi. În glasul ei se strecurase un ton care-l tulbură pe Mick, însă îşi dădu silința să n-o arate.

— Dă-i drumul, Andrea.

— I-am făcut o promisiune celuilalt Mick. A pierdut ceva ce nimeni nu-i mai poate da, iar eu am vrut să fac orice i-ar putea aduce o alinare. Ca urmare, Mick şi cu mine am căzut la o înțelegere. O dată pe an am să lipsesc o zi de acasă. În acea zi, şi numai în acea zi, am să mă duc undeva singură, unde mă voi gândi la celălalt Mick. La ce mai face şi la ce fel de viață duce; dacă-i fericit sau trist. Şi voi fi singură. Nu vreau să mă urmăreşti, Mick. Trebuie să-mi promiți asta.

— Mi-ai putea spune, zise el. Nu trebuie să existe niciun secret.

— Îți spun acum. Nu crezi că aş fi putut să-ți ascund asta dacă aş fi vrut?

— Dar tot n-am să ştiu unde…

— Nici nu trebuie. Acesta-i un secret între mine şi celălalt Mick. Între mine şi celălalt tu.

Probabil că descifrase ceva în expresia lui, ceva ce el sperase să nu arate, pentru că tonul ei deveni grav.

— Iar tu trebuie să găseşti un mod de a te acomoda cu ideea asta, pentru că nu-i ceva negociabil. Deja am făcut promisiunea.

— Iar Andrea Leighton nu-şi încalcă promisiunile.

— Nu, spuse ea, îmblânzindu-şi privirea cu un surâs dulce. Nu face asta. În special față de Mick Leighton. Indiferent despre care dintre ei ar fi vorba.

Se sărutară.

Mai târziu, după ce Andrea ieşi din încăpere în timp ce Joe derula câteva teste post-imersiune, Mick desprinse un bilețel adeziv lăsat pe una dintre tastaturi. Acolo era scris ceva, cu cerneală albastră. Recunoscu instantaneu scrisul de mână al Andreei: îl văzuse adesea pe tăblia pentru mesaje din bucătăria lor. Însă înscrisul însuşi - SO0122215 - nu avea niciun înțeles pentru el.

— Joe, zise el ca într-o doară, asta-i a ta?

Joe privi de la pupitrul său, cu ochii ațintiți spre micul dreptunghi de hârtie galbenă.

— Nu, asta-i ce m-a rugat Andrea… începu el, apoi se opri. De fapt, nu-i nimic, trebuia s-o arunc, dar…

— Este un mesaj pentru celălalt Mick, nu-i aşa?

Joe se uită prin jur, de parcă Andrea s-ar fi putut ascunde prin încăpere sau ar fi fost pe cale să-şi facă din nou apariția.

— Ajunsesem la ultimii biți utilizabili. Celălalt Mick tocmai trimisese ultimele lui cuvinte. Andrea m-a rugat să-i trimit acest răspuns.

— Ți-a explicat ce înseamnă? Joe părea că bate în retragere.

— Eu doar l-am tastat. N-am întrebat-o. M-am gândit că era ceva între tine şi ea. Vreau să spun, între celălalt Mick şi ea.

— E-n ordine, zise Mick. Ai făcut bine că n-ai întrebat.

Privi din nou mesajul şi o conexiune i se făcu în minte. Durase câteva momente, însă recunoscuse ce însemna codul, pe măsură ce o amintire năclăită şi ştearsă îşi făcea loc dinspre trecut. Numerele constituiau o referință de grilă pe o hartă topografică. O hartă ca acelea pe care le foloseau el şi Andrea în preumblările lor. Referința arăta vag familiară. Se holbă la cifre, simțindu-se ca şi cum erau pe cale să-şi dezvăluie secretul. Orice reprezentau, fusese acolo sau prin apropiere. Nu era dificil să descopere. Nici măcar nu mai avea nevoie de bilețel. Avusese întotdeauna o bună memorie a cifrelor.

Se auziră paşi apropiindu-se, răsunând de-a lungul coridorului cu podeaua acoperită cu linoleum care ducea spre laborator.

— Este Andrea, zise Joe.

Mick împături bilețelul până când mesajul nu mai era vizibil. Îi dădu

un bobârnac în direcția lui Joe, ştiind că de-acum nu mai era treaba lui.

— Aruncă-l.

— Eşti sigur?

De acum înainte, asta avea să rămână o parte a vieții soției sale care nu-l va implica, chiar dacă era vorba despre o singură zi pe an. Va trebui să găsească o cale de a se împăca şi cu asta.

La urma urmelor, lucrurile ar fi putut sta şi mai rău.

— Sunt sigur, spuse.

NOTA

Alastair Reynolds este un colaborator constant al revistei *Interzone,* publicând povestiri şi în *Asimov's Science Fiction, Spectrum SF* şi alte reviste. Primul său roman, *Revelation Space,* a fost apreciat pe scară largă drept una dintre cele mai importante opere SF ale anului; a fost imediat urmat de *Chasm City, Redemption Ark, Absolution Gap* şi *Century Rain,* toate romane space opera de mare întindere, bine vândute, care l-au consacrat pe Reynolds drept unul dintre cei mai buni şi mai populari noi scriitori SF înscrişi pe orbită în ultimii ani. Alte cărți ale sale includ culegerea de nuvele *Câinii de diamant. Zile pe Turcoaz*. Volumele lui cele mai recente sunt romanul *The Prefect* şi culegerile de povestiri *Galactic North* şi *Zima Blue and Otber Stories*. Ultimul său roman este *House of Suns*. Cercetător ştiințific confirmat profesional, cu un doctorat în astronomie, Reynolds este originar din Țara Galilor, însă trăieşte în Olanda, unde lucrează pentru Agenția Spațială Europeană.

Opera lui Reynolds este cunoscută pentru obiectivele sale vaste, pentru abordare şi pentru scara la care se desfăşoară lucrurile (într-o povestire, „Galactic North", o navă spațială se angajează în urmărirea alteia într-o cursă dură care durează mii de ani în timp şi se încheie după străbaterea unor distanțe de sute de mii de ani-lumină; într-o altă povestire, „Thousandth Night", nemuritori superbogați se lansează într-o inițiativă care va duce la rearanjarea fizică a tuturor stelelor din galaxie). În povestirea profundă şi plină de compasiune care urmează, autorul rămâne mai aproape de casă, într-un fel - în timp ce într-altul ne conduce într-un cu totul alt univers, unul mult mai departe decât cele mai îndepărtate galaxii, dar atât de aproape încât să-l poți atinge cu mâna.

[Originally published in „*Zima Blue and Other Stories*" , Sep 2006, Alastair Reynolds, publ. Night Shade Books. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 5,* Nemira 2010]